

LETNIK XXV, MAJ-JUNIJ 2017

Mir
5-6

25. 6. 1981 - 25. 6. 2017
36 let

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: SVETA EVHARISTIJA

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. aprila 2017

"Dragi otroci!

Ljubite, molite in pričujte mojo prisotnost vsem tistim, ki so daleč.
S svojim pričevanjem in zgledom morete približati srca, ki so daleč
od Boga in Njegove milosti.

Jaz sem z vami in posredujem za vsakega od vas, da bi z ljubeznijo in
odločnostjo pričevali in spodbujali vse tiste, ki so daleč od mojega
Brezmadežnega Srca.

Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. maja 2017

"Dragi otroci!

Najvišji mi je dovolil, da vas znova kličem k spreobrnjenju.
Otročiči, odprite svoja srca milosti, h kateri ste vsi poklicani. Bodite pričevalci
miru in ljubezni v tem nemirnem svetu.

Vaše življenje tukaj na zemlji je minljivo. Molite, da bi preko molitve
hrepeneli po nebesih in nebeških stvareh, in vaša srca bodo videla vse
drugače.

Niste sami, jaz sem z vami in vas zagovarjam pred svojim sinom Jezusom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

VIDCI GOVORIJO

Marija Pavlović – Lunetti ... 6

TEMA MESECA

MARIJA VABI K

SVETI EVHARISTIJI ... 9

INTERVJU ...

Fra Marinko Šakota ... 14

SVETNIK 20. STOLETJA

Bl. Ivan Merz ... 19

POT ODREŠENJA

Razlaga slike ... 24

PRIČEVANJE

Evharistični čudeži ... 27

MOLITEV

Gospod, blizu si mi

po sveti evharistiji ... 30

SV. FAVSTINA KOWALSKA in

sveta evharistija ... 32

MSGR. HENRYK HOSER

O Medžugorju ... 33

MLADI O SV. EVHARISTIJI ... 36

28. MLADIFEST – program ... 38

SPOMNILI SMO SE Maje Zalar ... 39

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 40

PRIČEVANJE

Zaplezala sva se ... 42

PRIPOROČAMO,

MARIJINI OBROKI ... 44

ROMANJA ... 45

VABILA IN OBVESTILA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Mesec junij je v Medžugorju poseben mesec, saj župnija in romarji obhajajo obletnico Marijinih prikazovanj. Že 36 let Mati Marija prihaja med nas in nas kliče k spreobrnjenju, k še večji ljubezni do Boga in do bližnjega. Njeno vabilo bomo slišali tudi **10. junija v Velesovem, na 4. slovenskem Marijinem dnevu** (več informacij stran 46 in v prejšnji številki), na katerega smo vsi lepo povabljeni!

V tej številki smo za osrednjo temo izbrali naslednjega od petih kamnov, ki jih Marija ponuja za boj proti Goljatu, **sveto evharistijo**. Ob nastajanju revije smo odkrivali, kako velike so skrivnosti, ki jih »prikrivajo« zakramenti, med njimi pa je največja skrivnost sveta evharistija kot resnično in živo ponavzočenje Jezusa Kristusa – Boga samega. Ta tema je tako zelo široka in sega v take globine, da smo jo tokrat uspeli komaj »odgrniti« in čisto malo pokazati. Ob tem se nam odkriva, kako čudovita je naša vera, kako smiselna, kako globoka, kako narejena po meri človeka – z namenom, da ga pripelje k Bogu.

K Njemu nas ves čas vabi tudi Marija, zaradi tega prihaja med nas. Sledimo njenemu klicu ter tako osrečimo njo, njenega Sina, sebe in vse okoli nas!

Maj-junij 2017

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. aprila 2017*

*Dragi otroci,
apostoli moje ljubezni, na vas je, da širite ljubezen
mojega Sina vsem tistim, ki je niso spoznali.*

*Vi, male svetilke sveta, ki jih z materinsko
ljubeznijo učim, da svetijo jasno, s polnim sijajem.
Molitev vam bo pomagala, ker molitev rešuje vas,
molitev rešuje svet.*

*Zato, otroci moji, molite z besedami, občutki, z
usmiljeno ljubeznijo in žrtvijo.*

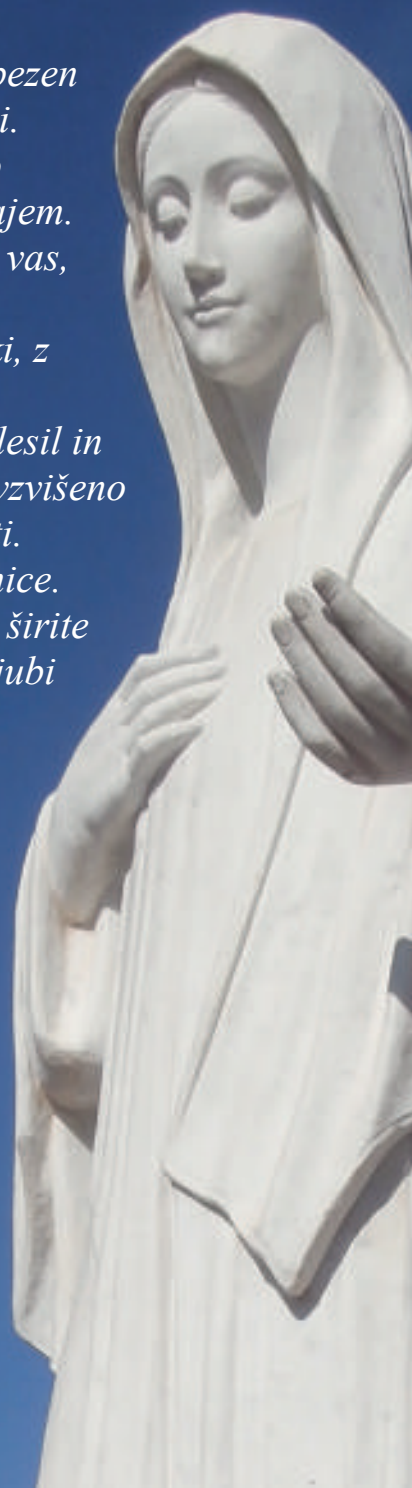
*Moj Sin vam je pokazal pot – On, ki se je utelesil in
naredil iz mene prvi kelih, On vam je s svojo vzvišeno
žrtvijo pokazal, kako je potrebno ljubiti.*

*Zato, otroci moji, ne bojte se govoriti resnice.
Ne bojte se spreminjati sebe in sveta tako, da širite
ljubezen in da pripomorete, da se spozna in ljubi
moj Sin s tem, da ljubite druge v Njem.*

*Jaz sem kot Mati vedno z vami. Svojega Sina
prosim, naj vam pomaga, da bo v vašem
življenju vladala ljubezen – ljubezen, ki živi,
ljubezen, ki privlači, ljubezen, ki daje
življenje. Take ljubezni vas jaz učim – čiste
ljubezni.*

*Na vas je, apostoli moji, da jo prepoznate,
živite in širite.*

*Občuteno molite za svoje pastirje, da bi z
ljubeznijo mogli pričevati za mojega Sina.
Hvala vam."*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. maja 2017*

*„Dragi otroci,
vabim vas, da molite, ne da bi prosili, ampak prinašali žrtve –
se žrtvovali.*

*Vabim vas k razodevanju resnice in usmiljene ljubezni.
Jaz prosim svojega Sina za vas, za vašo vero, ki je v vaših
srcih vedno manjša.*

*Prosim ga, da vam pomaga z božanskim duhom, kakor vam
tudi jaz želim pomagati z materinskim duhom. Otroci moji,
morate biti boljši. Samo tisti čisti, ponižni in napolnjeni z
ljubeznijo vzdržujejo svet – rešujejo sebe in svet. Otroci
moji, moj Sin je srce sveta. Treba ga je ljubiti in
moliti, ne pa ga vedno znova izdajati. Zato vi,
apostoli moje ljubezni, pomnožite vero v srcih
ljudi s svojim zgledom, s svojo molitvijo in
usmiljeno ljubeznijo. Jaz sem ob vas, jaz vam
bom pomagala.*

*Molite, da bi imeli vaši pastirji čim več luči,
da bi mogli razsvetliti vse tiste, ki živijo v
temi.*

Hvala vam.”

Foto vir: <http://medjugorje.ws>

VIDCI GOVORIJO

Marija Pavlović – Lunetti 3, 4/9 ŽIVITE NEBESA NA ZEMLJI – ODLOČITE SE ZA SVETOST!

Dojeli smo, da smo pomembni, da je Bog izbral prav nas in da želi po nas rešiti tisoče in tisoče ljudi. Čutili smo veliko potrebo po tem, da smo vsem, ki smo jih srečevali, povedali, da smo vsi pomembni, da je Marija rekla, da smo vsi mi v Božjem načrtu, Božji načrt pa je v tem, da se čim več ljudi približa Bogu. Zelo veliko je ljudi, ki ne vedo nič o tem, mi pa smo tisti, kot Marija pravi, ki bi morali bili izprožene roke temu svetu, ki ni spoznal Marijine in Božje ljubezni. Zato nas Marija vedno spodbuja k osebemu spreobračanju. Kdorkoli pride v Medžugorje, je poklican. Marija nas kliče, ker nas je izbrala. Danes vidimo, da se govori o človeku kot potrošniku: kolikor potrošiš, toliko si pomemben, kolikor zaslužiš, toliko si vreden. Marija pa nas spodbuja in pravi, da je prav vsak izmed nas pomemben v tem »projektu«, v tej milosti, ki jo živimo

vsak dan v Medžugorju in po Medžugorju tam, kjer smo, v naših družinah.

Od začetka nam je večkrat rekla: »Postavite Sveto pismo na vidno mesto in berite ga vsak dan.« Tako smo začeli. Marija nas je postopoma, korak za korakom, spodbujala in vabila, naj krepimo svojo voljo in naj postajamo bolj odprti. Rekla nam je, da naj molimo tako, da gremo v svojo sobo in začnemo moliti v skromnosti, v tišini. Tako smo tudi začutili potrebo po tem, da pričujemo. Naše pričevanje je raslo iz dneva v dan, ne samo z našim življenjem in našimi besedami, ampak veliko bolj z našo molitvijo in v veselju, v vsem tistem, kar smo občutili, v želji, da živimo nebesa tukaj na zemlji.

Marija pravi: »Želim, da vsak od vas občuti potrebo, da živi nebesa tukaj, na zemlji.« Tako smo tudi mi, vidci, z malimi koraki začeli živeti na

konkreten način, na globok način tista nebesa, ki so se začela. Vsakokrat, ko se zaključí prikazovanje, postanemo otožni. Zelo si želimo, da bi trajalo dlje, ker je lepo biti z Marijo. A takrat pomislimo: zakaj vendar ne bi mogli živeti nebes že na zemlji tako, da bi

vsak dan močneje, globlje in konkretnije živeli, kar ona pravi: »Odločite se za svetost«, za svetost v naših župnijah, v naših družinah, tam, kjer smo, da bi bili resnično pričevalci in da bi konkretno začeli živeti tisto svetost, ki postaja vsakdanje življenje?

Foto vir: Herman

MARIJINA UMAZANA OBLEKA

Spomnim se prvih mesecev prikazovanj, ko se je takrat, ko so nam prepovedali iti na Hrib prikazovanj, Marija prikazala na naših domovih,. Nekoč je rekla, da se bo prikazala še enkrat istega dne. Bili smo presenečeni. Molili smo po Marijinih namenih in v veri pričakovali, da nam bo Marija dala posebno sporočilo. Tako se je tudi zgodilo. Marija se je prikazala in rekla, da se ji vsi prisotni lahko približajo in se je dotaknejo. Vprašali smo jo, kako se lahko to zgodi, če pa jo vidi samo nas šest, ostali pa ne in

se je tako ne morejo dotakniti. Marija se je nasmehnila in rekla: »Primite jih za roko in približajte jih k meni.« Tako smo tudi storili. Vsi prisotni so se dotaknili Marije in vsi so čutili, da je Marija resnično prisotna, ker so občutili toplino ali hlad, »elektriko« ali vonj vrtnice ... Vsak je pozneje potrdil, da je občutil Marijino prisotnost. Mi pa smo v tistem trenutku opazili, da so na Marijini obleki, tam, kjer so se je ljudje dotaknili, ostali večji ali manjši madeži. Začeli smo jokati in vprašali smo jo, zakaj je njena obleka postala

tako umazana. Rekla je, da je to zaradi naših grehov. Povabila nas je k spovedi. Rekla je, da naj najdemo spovednika, ki bo naš duhovni spremljevalec, in naj z njim gremo po poti svetosti, na katero nas ona vabi. Zgodila pa se je tudi lepa stvar. Med ljudmi, ki so se dotaknili Marije, so bili mnogi, ki smo jih poznali po imenu. Ko so se dotaknili Marijine obleke, smo videli, kakšne madeže so pustile njihove roke. Po koncu prikazovanja pa se nismo nič več spomnili, čigav je bil kateri madež. Po tem prikazovanju se je celotna župnija izjemno odzvala. Spomnim se, da smo doma pustili živalim vodo in seno ter odšli v cerkev, ne vedoč,

kdaj se bomo vrnili. Postavili smo se v vrste k duhovnikom, ki so prišli pomagati župniku, in začeli smo se spovedovati, ker nihče od nas ni več želel umazati Marijine obleke.

Od tega trenutka dalje je Medžugorje postalo spovednica. Verjamemo, da je to največja spovednica na svetu. Upamo (in z vsemi romarji, ki pridejo sem, molimo za to), da se Marijina obleka ne bi nikoli več umazala ter da bi na Marijin klic mnogi odgovorili iz vsega srca, kot smo to storili mi. To pričujemo še danes.

(Glasnik mira 3, 4/2014
Prevod: Petra Černivec)

TEMA MESECA

MARIJA VABI K SVETI EVHARISTIJI

Evharistija je vrhunec krščanskega življenja, iz nje moremo hoditi po poti ljubezni, na katero smo poklicani. V evharistiji dobimo moč in podporo za naše darovanje, da moremo ljubiti tudi tiste, ki nam ne vračajo ljubezni, in celo nasprotnike. S sveto evharistijo gradimo skupnost Cerkev, posvečujemo svet in častimo Boga. Jezus je predstavil evharistijo kot gostijo, v kateri se je iz ljubezni popolno podaril za svoje prijatelje in za ves svet. Ko učenci uživamo Jezusovo poveljano ljubezen, njegovo poveljano žrtev, postajamo zametek nove skupnosti, ki je skrivnostno Kristusovo telo na zemlji. V tej skupnosti se porajajo odnosi podarjanja, spoštovanja, odpuščanja, dobrohotnosti. Z evharistijo kristjani pokažemo, kdo smo in kako naj bi živeli.

Evharistija spreminja

Pri evharistiji je v ospredju trenutek, ko se kruh in vino spremenita v Jezusovo telo in kri. Tako se moremo

tudi ljudje spremeniti v Jezusovo telo in skupnost Cerkev. Kristus deluje po nas in gradi novo skupnost svojih bratov in sester. Evharistija prinaša v tiste, ki jo obhajajo, moč velikonočne ljubezni in spremenjenja stvarstva. Z njo postajamo graditelji novega sveta, resnični delavci za mir in spravo, pozorni do malih, zapuščenih in vseh, ki jih javno mnenje odriva. V krščanski skupnosti, ki ne živi poglobljenega odnosa do evharistije, škripajo tudi odnosi. Evharistija je zato zdravilo za ozdravitev skupnosti in za zdravo krščansko življenje.

Danes je zlasti velika ovira pomanjkanje vere, zato si ljudje ne želijo napredovati v ljubezni do Boga in do ljudi. Marija, ki je Mati Jezusovega telesa in na neki način tudi Mati evharistije, vabi na gostijo življenja, ki jo tudi sama živi v poveljanju s svojim Sinom. Da je to res, pričajo mnoga evharistična slavlja v Medžugorju, pri katerih se zbere več deset tisoč ljudi in tudi več sto duhovnikov. Vsi skupaj izgovarjajo

Jezusove besede: Vzemite in jejte! To je moje telo. (Mt 26, 26)

Vrhunec dneva

Češčenje svete evharistije je v Medžugorju vrhunec dnevne duhovne poti. Čez dan so svete maše v različnih jezikih, večerna pa poveže vse, kar se je dogajalo čez dan v romarijih in v življenju domačinov. Ob obhajanju s sveto evharistijo so se zgodili tudi nekateri čudeži.

Vsekakor pa Medžugorje ne pušča nikogar duhovno lačnega in osiromašenega. Tu je evharistični Jezus zelo bogat z darovi in ozdravljenji na duši in na telesu. Ljudje morejo zaživeti na pristnejši način in spreminjati življenje v dar za druge, prav tako se osvobajajoča moč evharistije sklanja v mnoga nemirna srca, da bi jih osvobodila in odprla za ustvarjalno življenje.

Verniki, ki se obhajajo, poglobljajo svoj odnos z Jezusom in sprejemajo njegove misli o življenju, o sebi, o družbi. Evharistija podpira in krepi krščansko misel ter razkriva laž o

življenju in svetu. Na življenjskih križiščih in v temnih nočeh življenja daje moč in pogum za prave odločitve. Zlasti pa postajamo verniki vedno bolj podobni tistemu, katerega hrano ljubezni uživamo. Sveta evharistija tako prinaša upanje v svet brez upanja, daje moč za prve korake odpuščanja in gradi samostojno pot resnice, kjer je prej vladala laž. V Medžugorju ni nobenih boleasnih oblik duhovnosti, verniki iščejo resnico o sebi in o Bogu ter pot do Njega, zato segajo po bistvenem: po evharistiji, spovedi, postu in molitvi.

Središče medžugorske duhovnosti

Ivan Dugandžić poudarja, da je evharistični Kristus središče medžugorske duhovnosti. Tretje Marijino sporočilo župniji je usmerjeno k temu: »Danes sem z vami, dragi otroci, na poseben način se vam zahvaljujem, da ste prišli sem. Vedno častite sveti evharistični zakrament. Vedno sem prisotna, ko verniki častijo sveto Rešnje Telo, tedaj dobivajo posebne milosti.« (15.

3. 1984) Mnogi romarji so začutili stvarnost tega sporočila kot svojo in so v češčenju doživeli posebno Jezusovo bližino in moč njegove milosti.

Kjerkoli ljudje živijo medžugorska sporočila, pomembno mesto pripada češčenju Najsvetejšega zakramenta. Marija kliče vse župnije po svetu, da bi častili Jezusovo poveljano telo v svetem zakramentu. Vidcem je sporočila: »Dragi otroci! Danes vas vabim, da se zaljubite v presveto Rešnje Telo. Otročiči, častite Ga v vaših župnijah in tako boste združeni z vsem svetom. Jezus bo postal vaš prijatelj in o Njem ne boste govorili kot o nekom, ki ga komaj poznate. Edinost z Njim vam bo v veselje in postali boste pričevalci njegove ljubezni, ki jo ima do vsega ustvarjenega. Otroci, ko častite Jezusa, ste tudi meni blizu.« (25. 9. 1995)

Odnos do svete evharistije

Od vsega začetka je sveta evharistija v središču življenja Cerkve. Sveti Pavel govori o Cerkvi kot Kristusovem skrivnostnem telesu; korintske vernike vabi k češčenju evharističnega kruha in se sprašuje: »Mar blagoslovljeni kelih, ki ga blagoslovljamo, ni udeležba pri Kristusovi krvi? Mar kruh, ki ga lomimo, ni udeležba pri Kristusovem telesu?« (1 Kor 10,16)

Drugi vatikanski koncil je videl v

evharistiji izvir in višek celovite evangelizacije (D 5,2). Žal pa se je s prodorom racionalizma in čustvene »odklopljenosti« tudi v Cerkev osiromašil odnos do evharistije in celotnega verskega življenja. Zmanjšalo se je število vernikov in priložnosti za češčenje Najsvetejšega.

Češčenje Najsvetejšega

V nasprotju s tem sta v medžugorski duhovnosti prejemanje svete evharistije in češčenje Najsvetejšega močno poudarjena. Morda so to najgloblji trenutki, še posebno poleti, ko se ob večerih zbere več tisoč mladih, ki v tišini in zbranosti častijo Najsvetejše.

Nebeška Mati Marija je po vidkinji Mariji Pavlovič povabila vernike in še posebej mlade, naj pogosteje prihajajo k sveti maši. (23. 8. 1984) Tedaj se je število prisotnih pri večerni sveti maši tako dvignilo, da je bila večina zunaj cerkve. Marija je k temu vabila tudi župljane. Opozorila jih je na delovanje satana, ki hinavsko rovari proti njihovi župniji. Povabila jih je, da bi zdržali dneve preizkušnje. (17. 1. 1985)

Nekaj mesecev kasneje je starše povabila, da bi obnovili molitev v svojih družinah in k temu spodbujali najmlajše, ki naj tudi pridejo k sveti maši. (7. 3. 1985) Po tem, kako se obnašajo, se vidi, kako hodijo otroci k maši in sprejemajo verski predlog življenja. Gotovo, da je za otroke

najboljši zgled staršev. Po njihovem obnašanju otroci vidijo, ali je vse to le dolžnost in nuja, ki se je bodo čim prej otresli, ali pa velika potreba, za katero se splača žrtvovati.

Marija vabi k poglobitvi odnosa do evharistije, da bi verniki pogosteje/redno sodelovali pri evharističnem slavlju in se vanj poglobljali. Posebej vabi mlade: »Vabim vas, da bi zavzeto molili in spremljali sveto mašo. Želim, da bi pri maši doživeli Boga. Mladim želim posebej sporočiti: Bodite odprti Svetemu Duhu, ker vas Bog v teh dneh, ko satan deluje, želi pritegniti k sebi.« (16. 5. 1985) Za mlade to ni samo spodbuda, ampak tudi priznanje, da Marija še posebej računa nanje.

Veselo slavlje

Marija zelo jasno vabi k rednemu obisku svete maše. »Želim, da bi globlje doživljali sveto mašo. Veliko vas je začutilo lepoto svete maše, so pa tudi taki, ki neradi prihajajo. Dragi otroci, jaz sem vas izbrala, Jezus pa vam pri maši daje svoje milosti. Zato z veseljem in ljubeznijo prihajajte in zavestno sprejemajte in doživljajte.« (3. 4. 1986) V tem se lepo razodeva duh medžugorske duhovnosti. Marija ne zbira ljudi okrog sebe, ampak jih vodi k Jezusu. On je izvir vseh milosti. Obisk svete maše naj bo veselje in ne muka, kot se zgodi v marsikateri družini in župniji. Da bo

sveta maša res izvir milosti in moč za življenje, naj k njej prihajajo z 'veseljem in ljubeznijo'.

Poleg redne molitve je sveta maša potreben temelj krščanskega duhovnega življenja. Kot se moramo hraniti s telesno hrano, da živimo, tako potrebujemo tudi duhovno hrano ljubezni in resnice za naše duhovno življenje. Ko se zavedamo, da nas Božja beseda spreminja in spreobrača in da nam sveta evharistija daje moč za ljubezen, da postajamo ponovno občutljivi in ljubimo tudi, ko nam ljubezni ne vračajo, potem nam ni težko prihajati k sveti maši in zajemati iz njenega izvira.

Pri tem ne smemo pozabiti, da so vse te milosti podarjene in se moramo zanje zahvaljevati. Zahvala in veselje sta izraz pravega odnosa do evharistije, ne pa strah, muka in dolgčas, ko si nekateri želijo, da bi bilo čim prej konec. Medžugorski verniki so si po prikazovanjih tako razporedili delo in obveznosti, da iz hvaležnosti vsak dan prihajajo k večerni sveti maši. Kdor se odloči, da bo sveta maša steber njegovega življenja, bo vedno našel čas zanjo. Tu moremo poleg župljanov občudovati tudi patre frančiškane, da tako lepo in zavzeto oblikujejo večerna mašna slavlja.

Pričevanje svete evharistije

Nekatera evharistična srečanja v Medžugorju so še posebej doživeta in

množično obiskana: prehod iz starega v novo leto, festival mladih, obletnica prikazovanj. V središču teh srečanj je evharistični Gospod, ob katerem zlasti mladi tešijo svojo žejo po ljubezni in pristnem, notranje bogatem življenju.

Marija je že v prvih letih prikazovanj domačinom dala znamenita sporočila, naj uporabijo čas, ko ni toliko dela na polju, za sveto mašo in osebno duhovno poglobljanje. »Dragi otroci! Rada bi poudarila, da je ta čas posebej pomemben za vas iz župnije. Ko je poletje, pravite, da imate mnogo dela. Zdaj ni dela na polju. Delajte na sebi! Prihajajte k maši, ker je ta čas vam darovan. Dragi otroci, veliko je takih, ki kljub slabemu vremenu redno prihajajo, ker me imajo radi in mi želijo na poseben način izkazati svojo ljubezen. Od vas pričakujem, da izkažete ljubezen tako, da prihajate k maši; Gospod pa vam bo obilno poplačal.« (21. 11. 1985) Tako bodo mogli v različnih okoliščinah pričevati za Gospoda in njegovo ljubezen, ki jo podarja po Mariji in tolikih delih Božjega usmiljenja. Tudi vidce je izbrala zato, da bi poglobljeno in veselo doživljali sveto mašo. Zato naj prihajajo v Cerkev z ljubeznijo in potem pričujejo v svetu o tem, kar so doživeli in spoznali.

Dejavno sodelovanje pri sveti maši

Pomembno je tudi dejavno

sodelovanje pri sveti maši. To je še posebej očitno pri večernem evharističnem srečanju, ko je za romarje različnih jezikovnih skupin poskrbljeno s prevajanjem. Lepa je tudi glasba, ki spremlja molitve, sveto mašo, češčenje. Ljudje pri teh srečanjih žarijo, so iskreni in spominjajo na množico ljudi različnih jezikov, ki so se zbrali na binkoštni dan v Jeruzalemu in jih je Peter nagovoril z novico o Jezusovem trpljenju, smrti in vstajenju. Tako v Medžugorju evharistija vse povezuje, sem prihajajo ljudje različnih narodov in kultur, ki se spreobračajo, skupaj slavijo Boga in se zatekajo k Mariji.

Primož Krečič

Maj-junij 2017

13

INTERVJU

FRA MARINKO ŠAKOTA, MEDŽUGORSKI ŽUPNIK

Najbrž ga vsi, ki smo zadnja leta romali v Medžugorje, poznamo: duhovnika-frančiškana in od novembra 2012 medžugorskega župnika, fra Marinka Šakoto. Pri nas bi mu sicer rekli pater Marinko, a njihov "fra" se nam za medžugorsko okolje zdi kar nekako primernejši. Zato bomo tudi v našem intervjuju ohranili ta naziv. Človek, ki skupaj s sodelavci skrbi za pastoralno oskrbo tisočev romarjev, nam je povedal veliko lepega o sebi, v svoji skromnosti pa še več o svojem velikem „učitelju“ fra Slavku Barbariću.

Prosim vas, da nam najprej poveste, kako je vas življenje pripeljalo v Medžugorje.

Prva, ki mi je o Medžugorju kaj povedala, je bila moja babica Mila, ki je bila po rodu iz tega kraja, iz

družine Ostojić. Njene pripovedi so name tako vplivale, da je bilo Medžugorje že od ranega otroštva v mojem srcu kraj, ki sem ga imel na poseben način rad. Kot otrok sem se, ko sem se z Žurnja, kjer sem bil rojen, oziral proti Medžugorju, večkrat spraševal, kako sploh je tam, in nestrpno čakal dan, ko bi ga končno obiskal. To se je zgodilo, ko sem bil star okoli deset let, leta 1978 ali 1979, ko sva skupaj z mamo šla k maši na Križevac za praznik povišanja svetega križa.

Za Marijina prikazovanja sem slišal 26. junija 1981, na hrib prikazovanj pa sem se povzpel že naslednji dan, 27. junija, in bil med prikazovanjem v neposredni bližini vidcev. Dogodek je name naredil silen vtis. V Bijakoviće in v Medžugorje sem tiste dni šel še trikrat, zatem pa sem odpotoval v Vojvodino, na Fruško

goro, kjer sem ostal mesec dni.

V tem času nisem imel nobenih stikov z domačimi, niti s komerkoli drugim iz Hercegovine. Zaradi tega sem nestrpno čakal dan povratka, da bi dobil odgovor na vprašanja, ki so se mi med tem postavljala. Nenehno sem se spraševal: „Je vse tisto resnica?“ Zdi se mi, da sem že v prvih dneh v globini duše verjel, da je, vem pa, da so bili pristoni tudi dvomi.

Ko sem se vrnil iz Vojvodine in v Čitluku izstopil iz avtobusa, sem zagledal sorodnika Željka Ostojića. „Kako je z Marijinimi prikazovanji v Bijakovićih?“ sem ga nemudoma vprašal. Odgovoril mi je: „Resnična so! Bilo je že veliko ozdravljenj ...“ Razveselil sem se in se še istega dne odpravil v Medžugorje.

Po tistem sem šel skoraj vsak dan s starši, zelo pogosto pa tudi sam kar peš v Medžugorje k molitvi rožnega venca in k maši. Bil sem še otrok, a moram poudariti, da me starši niso silili, ampak sem sam rad hodil k maši.

V družini, v kateri sem odraščal, smo vero živeli. Živelimo z molitvijo in ob resnično močnem zgledu naših staršev, Nade in Martina. Poleg tega je bila moja babica tretjerednica in je veliko molila, moja sestra Melanija pa je že bila redovnica – in vse to je vplivalo name. Sicer pa imam v bližnjem sorodstvu še dva duhovnika. Kljub vsem tem zgledom je za to, da sem duhovnik in frančiškan, „krivo“ ravno Medžugorje. Ne vem natančno, kje in kdaj sem zaslišal prvi klic, vem pa, da mi je Medžugorje dalo potrebno gotovost in jasnost v mojih razmišljanjih in je pripomoglo, da sem se lažje odločil.

Vaš veliki zgled je bil fra Slavko Barbarić, ki je v letih vašega študija vodil seminarje posta in molitve. Kako sta se „našla“ in kako je vplival na vas?

Fra Slavko je bil priznan in iskan učitelj duhovnosti, ki je v mnogih dušah pustil neizbrisen pečat. Za mnoge je bil rešilni smerokaz na nejasnih življenjskih križpotjih. Mnogi so mu hvaležni za nasvete, ki

Foto vir: <http://www.comunitacenacolo.it>

Maj-junij 2017

15

jih je dajal bodisi pri sveti spovedi, bodisi v običajnem razgovoru, na seminarjih, predavanjih, v pridigah. Z njimi je človeku pokazal pravo smer, izhod iz stiske, smisel življenja in vere. Eden od teh, ki jim je pomagal, sem tudi sam.

Bil je post 1995. leta. Zaključeval sem študij teologije. Morda se bo slišalo čudno, ampak: čeprav sem bil pred zaključkom, še vedno nisem bil prepričan, ali sem na pravi poti. Poln negotovosti sem iskal izhod iz te situacije, iskal sem jasen in čist odgovor. To stanje me je plašilo. Bal sem se namreč, da bi prejel zakrament mašniškega posvečenja, preden bi si odgovoril na nekatera temeljna vprašanja. Nisem pa vedel, kako priti do odgovorov.

V tem času dvomov me je v Fuldo (Nemčija), kjer sem študiral teologijo, poklical fra Slavko. „Kako

si? Kako je s tabo?“ Klic me je presenetil, ker ga nisem pričakoval. Pravzaprav je to bil najin prvi osebni razgovor, vsaj kolikor se jaz spomnim. Odgovoril sem mu zmedeno, z nekaj frazami in nepovezanimi besedami. Pa tako zelo sem želel kaj reči o tistem najglobljem in ga vprašati za nasvet. Toda težko sem se odprl, da bi začel. V tem pogovoru od fra Slavka nisem dobil niti besede, ki bi mi kakorkoli nakazala rešitev.

Ko sedaj gledam nazaj, v skoposti njegovih besed, v tem, da ni ponujal hitrih in lahkih rešitev, prepoznavam njegovo izredno vzgojno metodo: ni me hotel siliti. Dal mi je čas in svobodo, da se sam odločim. V tem je bil drugačen od drugih. Prijatelji, pri katerih sem v tem času iskal nasvete, so mi poskušali pomagati, a njihove besede zame očitno niso imele dovolj

Foto vir: <http://www.medjugorje-info.com>

velike teže.

„Pojdi k fra Slavku,“ mi je rekel eden od njih po veliki noči istega leta. Najprej so me te besede presenetile, saj sem se spomnil skopega pogovora izpred nekaj tednov. Moram pa priznati tudi to, da mi brez tega namiga nikoli ne bi prišlo na misel, da bi pri fra Slavku iskal nasvet. Bil je pa očitno dovolj močan, da sem o njem začel razmišljati – in ga od tega trenutka dalje tudi drugače sprejemati ..., kot da je skozi tiste besede pred mojimi očmi vstal neki drugi fra Slavko. Začutil sem, da bi mi on mogel pomagati.

Še isti dan sem šel v Medžugorje na večerni molitveni program. Stal sem na desni, naslonjen na spovednico. Ko se je začela molitev rožnega venca, je prišel fra Slavko, za njim pa se je šlo nekaj oseb, ki so želele iti prav k njemu k spovedi. Zagledal me je, meni pa je postalo nerodno. „O, poglej ga! Od kod si se pa ti vzel?“ me je presenečen pozdravil. Močno mi je stisnil roko, kot bi mi hotel reči, da je zelo vesel, da sem tam. „Pa evo me!“ sem odgovoril in že hotel na kratko pojasniti, kaj se mi dogaja, in ga zaprositi za razgovor. Toda še preden sem karkoli izustil, mi je položil roko na rame in me povabil: „Nocoj se začne seminar posta. Pridi v Domus Pacis (Hišo miru)!“ To je bilo vse! Vstopil je v spovednico ... Te skopo odmerjene besede so bile zame kasneje zelo pomembne. Vlile

so mi upanje in zaupanje, da se bo vse dobro končalo. Bil sem opogumljen. Ko sedaj gledam nazaj, v tej preprostosti spoznavam globino fra Slavkove duhovnosti in njegovo človeškost. V svojem zmedenem stanju sem pri njem iskal rešitev in nasvet, on pa se je od tega odmaknil. On ni imel rešitev, pač pa je kazal na rešitev oz., bolje rečeno, na Nekoga, ki smo ga mnogi, tudi jaz, začeli odkrivati v Hiši miru, med seminarjem posta in molitve.

Fra Slavko nikoli ni hotel biti „zadnja postaja“ za človeka, ki je iskal Boga in odrešenje. Veliko bolj se je prepoznal v vlogi kažipota ob poti. Tako so mnogi ob njem sami našli rešitve za svoje probleme, in to se je zgodilo tudi meni. Po prvem seminarju posta in molitve, ko se je moja zmedenost razblinila in mi je postalo zelo jasno, da je duhovništvo moje življenjsko poslanstvo, sem mu rekel: „Ozdravljaj sem te dneve, ko sem bil skupaj s tabo.“ Vem, da mu je bilo drago, ko sem mu to rekel, a se je le rahlo nasmehnil, se obrnil in šel naprej.

Fra Slavkovo opogumljenje mi je ostalo neizbrisno v spominu. To je bila evangeljska drža usmiljenja, vzgojna metoda, ki da mlademu človeku možnost. Nikoli ni lomil človeka. Ozadje take vzgojne metode je bilo njegovo stališče, da je mlad človek na poti, da išče, da ni na cilju, ampak da raste in se razvija. Torej je

Foto vir: <http://2.bp.blogspot.com>

jasno, da mlad človek ni popoln, niti ne more postati popoln v trenutku. Narobe je, če mislimo, da on ne sme grešiti. Rast ni vedno premočrtna. Mlad človek lahko tudi zaide, krene na stranpot, vzgojitelj pa se mora tega zavedati in mu pomagati, da se najde.

Fra Slavkova odlika je bila, da je imel veliko razumevanje za človeka, ki se je iskal. Mnogi samo vzdihujejo, ko slišijo, da je nekdo v krizi, da je zašel v slabo družbo, da uživa droge in alkohol – in samo pri tem tudi ostanejo. Taki zmorejo samo obsojati ljudi, ki so se znašli v težavah, niso pa pripravljeni „vstopiti“ v njihov problem in resnično pomagati. Fra Slavko je bil drugačen. On se ni čudil, kako to, da je nekdo zabredel, niti se ni spraševal, zakaj se je to zgodilo, ampak je vedno iskal odgovor na vprašanje, kako takemu človeku pomagati, da se bo rešil in se vrnil na pravo pot. V taki obliki pomoči je odkril svoje poslanstvo in smisel

svojega življenja.

Od tedaj pa do njegove smrti sem ostal s fra Slavkom globoko povezan. Vsak trenutek, ki sem ga preživel z njim, je bil zame predragocen. Vpikal sem vsako njegovo besedo, v vsaki njegovi odločitvi sem odkrival globok pomen. Niti ena njegova beseda ni bila odveč. Opazoval sem ga, ko je govoril in kako je govoril, pa tudi ko ni govoril. Na koncu prvega seminarja posta in molitve sem mu rekel: „Sedaj je moj pogled jasen. Kaj pa če se mi v življenju ponovno zamegli in me ovijejo oblaki nejasnosti?“ „Izkusil si in videl, da rešitev obstaja!“ mi je odgovoril, kot da bi nadaljevanje pričakoval od mene. „Torej, post in molitev?!“ sem odgovoril. On je samo razširil roke, kot bi hotel reči: „Sam ugotovi, česa te je naučila ta izkušnja!“ (Prihodnjič naprej.)

Pripravila: Marinka Turina

SVETNIK 20. STOLETJA

Foto vir: <http://ivanmerz.hr>

BLAŽENI IVAN MERZ (1896–1928)

»Znameniti laik v pričevanju za evangelij« je Ivana Merza leta 1994 poimenoval papež Janez Pavel II. na prvi dan svojega obiska na Hrvaškem. 22. junija 2003 pa ga je v Banjaluki ob svojem drugem pastoralnem obisku BiH razglasil za blaženega.

Ivan Merz se je rodil 16. decembra 1896 v Banjaluki. Oče je bil šef železniške postaje, čeprav je bil po poklicu vojni uslužbenec, oficir v takratni avstro-ogrski monarhiji. Ivan je bil kot edinec polno obdan s starševsko ljubeznijo. Vzgojen je bil v liberalnem okolju, brez verske podlage. Osnovno versko znanje si je pridobil v šoli pri urah verouka. Na njegovo vero je najbolj vplival profesor Marković, ki je predaval hrvaški jezik. Spodbudil ga je k

pisanju dnevnika; tako je nastalo 20 zvezkov, vsega skupaj 800 strani.

Leta 1914 je maturiral in se na željo staršev vpisal na pravo na Dunaju, hkrati pa je obiskoval tudi predavanja iz književnosti; ta ga je, poleg umetnosti, vedno zanimala. Tam se je njegov kulturni horizont razširil, saj je obiskoval opere, koncerte, gledališča; spoznaval pa je tudi odsotnost vere v znanosti in literaturi ter posledice tega v socialnem in moralnem življenju. Leta 1915 je bil vpoklican v vojsko, med čakalnim časom pa je v Banjaluki opravil še izpit iz latinščine. Takrat je zase sprejel še eno pomembno odločitev: na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, 8. decembra 1915, se je zaobljubil v čistosti do poroke.

Ob vstopu v vojsko lahko v

Maj-junij 2017

19

njegovemu dnevniku beremo o grozotah vojne, ki jih je preživljal in ki so ga le še bolj utrdile v veri in okrepile njegov odnos z Bogom. Močno je trpel tudi zato, ker ni mogel k sveti maši. Beremo: »Prav sedaj potrebujem duševno moč, črpati moram iz neusahljivega vrelca Ljubezni, iz tiste vsemogočne moči Evharistije, ki polni dušo s svetlobo, ki je svetlejša od dneva, ki se spreminja v duševno zadovoljstvo, ki pomirja občutke nečesa neznanega in neizmerne. Močno, vsemogočno si želim nazaj k temu vrelcu. O Bog, pomagaj mi!« (Graz, 27. 3. 1916)

Po vojni je nadaljeval študij na Dunaju in starši so se končno strinjali, da lahko študira tisto, kar si je vedno želel: književnost, romanistiko in germanistiko. Vstopil

je tudi v društvo katoliških študentov Hrvaške in postal zelo aktiven član. Tudi predavanja je imel za druge. V enem izmed predavanj je dejal: »Temelj našega življenja mora biti naš preporod v Kristusu, vse ostalo se na to samo navezuje.« Njegovi starši so se med tem preselili v Zagreb. Ivan je prejel tudi štipendijo za študij v Franciji, kjer je dve leti študiral na Katoliškem inštitutu in Sorboni. Začel je tudi zbirati podatke za svojo disertacijo, s katero je kasneje doktoriral v Zagrebu.

Tudi v Franciji je bil zelo dejaven katolik, vključen v številne dobrodelne akcije, za kar so kmalu izvedeli njegovi starši. Mati mu je v pismih pisala, da si z očetom želita, da bi živel življenje kot drugi in da se ji zdi vse to pretirano. Ivan pa ji je

Foto vir: <http://ivanmerz.hr>

odgovoril: *»Saj veš, da so me življenje na dunajski univerzi, vojna, študij in ne nazadnje tudi Lurd povsem prepričali o resničnosti katoliške vere in da se zato vse moje življenje vrti okrog Jezusa Kristusa.«* Poskušal je tudi njiju spodbuditi h globljemu odnosu z Bogom. V enem izmed pisem jima je napisal: *»Katoliška vera je moje življenjsko poslanstvo in tako bi moralo biti pri vsakem človeku.«*

Po končanem študiju v Franciji se je vrnil v Zagreb, kjer je postal profesor francoskega in nemškega jezika na Škofijski gimnaziji; tu je ostal vse do konca svojega življenja. Leta 1923 je doktoriral.

Ves svoj prosti čas je posvetil vzgoji hrvaške mladine v takratnih katoliških organizacijah in predvsem v skupnosti Hrvatski Orlovski Savez (*Hrvaška orlovska zveza*). Središče njegovega odnosa z Bogom je bila vsakodnevna sveta maša in vsakodnevna evharistija v baziliki Srca Jezusovega v Zagrebu. Vsak dan je molil rožni venec, sam je rekel, da je ta postal njegov drugi najboljši prijatelj, prvi pa evharistija.

Veliko mu je pomenilo tudi češčenje Najsvetejšega in s svojim zgledom je mnoge spodbujal, da so ga posnemali. Napisal je številne članke za mlade o sveti maši, liturgiji, imel predavanja. Zapisal je: *»Tako čarobna je lepota katoliških obredov, da človek, ki je enkrat občutil njih*

čare, v svoji duši občuti hrepenenje, da bi vse pustil in svoje življenje preživel v liturgičnih molitvah ter noč in dan pel hvalospeve Presveti Trojici.« Zapisal je tudi: *»Največja stvar, ki obstaja na svetu, je Cerkev, največja stvar v Cerkvi je sveta maša, v sveti maši pa spremenjenje. Kar se dogaja na oltarju, to je največja stvar, ki se na svetu sploh lahko zgodi.«*

V svojem življenju je črpal iz svete evharistije in v letu 1920, ko je imel za mlade predavanje v Mariboru, je tudi sam dejal: *»Govoril sem z žarom, ki mi ga je dala presveta evharistija.«* S tem žarom je bil napolnjen tudi ves njegov apostolat in ne preseneča geslo, ki ga je izbral za mladinsko organizacijo: Žrtev-evharistija-apostolat. Te tri besede so program, ki ga je Ivan v celoti uresničil in so danes vklesane na marmorni plošči na njegovem grobu.

Vse življenje je bil Ivan slabšega zdravja, v zadnjem letu življenja pa je dobil akutno vnetje čeljustne votline in je moral na operacijo. Operiran je bil 26. aprila 1928, že 10. maja pa je odšel v večnost. V sebi je to že čutil in bil na to povsem pripravljen, v njegovem predalu so našli nagrobni napis, ki ga je sam napisal v latinskem jeziku: *»Umrli v miru katoliške vere. Njegovo življenje je bil Kristus, smrt dobitek. Pričakujem usmiljenje Gospodovo in nedeljeno večno posedovanje Presvetega Srca*

Jezusovega. Ivan Merz blažen v pokoju in miru. Moja duša bo dosegla cilj, za katerega je ustvarjena, v Gospodu Bogu.» Njegovo telo danes počiva v Zagrebu v baziliki Srca Jezusovega.

MISLI IVANA MERZA:

»Ko vam bo v življenju težko in ko boste v težavah, vzemite Marijin rožni venec in potolažila vas bo in vam dala moči, da boste mirno in v popolni predanosti lahko vse izročili Božji volji.«

»Po svetem obhajilu postanemo dediči večnega življenja Božje

Besede. V tem dejanju, ko se vaše telo in vaša duša zedinita s samim božanstvom, je vrhunec vašega življenja. V tem dejanju je tudi vrhunec celotne liturgije. Sveta evharistija nas vodi k vrhuncu krščanske popolnosti, pravega notranjega življenja. Je naše prvo veselje na zemlji, po njej postanemo dediči nebeške slave. Je ogenj, ki sežge rjo greha in daje življenje naši duši in v nas vžge nov žar. Tedaj mi sami v sebi izkusimo besede sv. Pavla, ki pravi: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2, 20)

Ne pozabimo na Kristusovo neizmerno ljubezen in posvetimo več pozornosti mali beli hostiji, ki osamljeno čaka na nas v hladnih cerkvicah.

Lepše je zateči se v temno cerkvico in pri utripajoči večni lučki, ob zadnjih sledih sonca, tiho moliti rožni venec ter se večno čuditi Evharistiji, temu sijaju, tej veličini, tej neizmerni Ljubezni.

Svet živi zase, kot da se ta čudež vseh čudežev – evharistija – ni niti zgodil.

V nedeljo je obhajilo. Ne morem doumeti, da bo Kristus, Bog – Stvarnik, Tisti, po katerem vsak hrepeni, ki ga človek čuti v sanjah in stvarnosti, Tisti močni in

Foto vir: <http://ivanmerz.hr>

vsemogočni, ki je dal moč gibanja veselju, Tisti, ki bdi nad vsako travico in črvičkom, da Kristus, ki so mu pribili žeblje skozi noge in roke, nanj pljuvali, Tisti, ki je mrtve obudil in otroke ljubil in ob njegovi smrti se je sonce zamračilo in stresla zemlja, Ta bo moj, govoril bo z menoj, s človekom, za katerega resnično vem le jaz. Prav po tem vidim, da je to On, ker v vsem tem kaže svojo neizmerno ljubezen. (Dnevnik, 27. 1. 1915)

Nikoli pozabiti na Boga! Nепrestano se truditi za zedinjenje z Njim. Vsak dan – najbolje jutro – uporabiti edinole za razmišljanje in molitev, če je možno v bližini evharistije ali pri sveti maši. Ta ura naj bo izvir dneva, v tej uri naj človek pozabi na ves

svet, naj odrine vse posvetne skrbi, vso živčnost življenja, naj bo miren kot v zibelki. V tej uri se morajo izoblikovati načrti za prihodnji dan, razmisliti je treba o lastnih napakah in moliti za milost, da premagamo vse slabosti. Grozno bi bilo, če ta vojna ne bi imela nikakršne duševne koristi zame. Ne smem živeti tako, kot sem živel pred vojno. Začeti moram novo, prerojeno življenje v duhu novospoznanega katolištva. Edini Gospod naj mi pomaga, ker človek sam iz sebe ne zmore ničesar. (Dnevnik, Fonzaso, 5. 2. 1918)

MOLITEV NA PRIPROŠNJO IVANA MERZA

Vsemogočni večni Bog, po Ivanu Merzu si nam dal čudovit vzor krščanskih vrlin. S svojim svetim življenjem nam je pokazal, kako se ob pomoči Tvoje milosti tudi kot laik doseže svetost življenja. Pomagaj nam, da opogumljeni z ljubeznijo do Jezusa Kristusa in Cerkve hodimo po poti svetosti in nadaljujemo njegov apostolski trud za širjenje Tvojega kraljestva. Po njegovi priprošnji mi podeli posebno milost, za katero te sedaj prosim ... če to pripomore k mojem večnem odrešenju in je Tebi v slavo. Po Kristusu našem Gospodu. Amen!

(vir: <http://www.medjugorje-info.com>)

Pripravila: Klavdija Jurišić

Maj-junij 2017

23

POT ODREŠENJA - RAZLAGA SLIKE

Ljubo Jovanović je po Božji previdnosti zakristan cerkve Božjega usmiljenja v Šurmancih, podružnici župnije Medžugorje. Je vzoren mož in oče dveh hčera, je pa tudi nenehno na razpolago romarjem z vsega sveta, ki obiskujejo to cerkev. Je tudi tretjerednik in umetnik, ki je naslikal mnogo prekrasnih slik.

Njegov stil slikanja je poseben, jasen in odločen. Izraža trdnost vere, trdoto hercegovske zemlje ter Marijino in Jezusovo milino, milino Božjega usmiljenja. Ena od njegovih izjemnih slik, POT ODREŠENJA, je tesno povezna z Jezusovo daritvijo na križu in posledično z evharistično daritvijo.

Gospod Ljubo Jovanović, prosim vas, da našim bralcem na kratko predstavite sliko, ki se nahaja v

notranjosti vaše cerkve nad vhodnimi vrati. Pravite, da je to posebna slika in da ima za seboj posebno zgodbo.

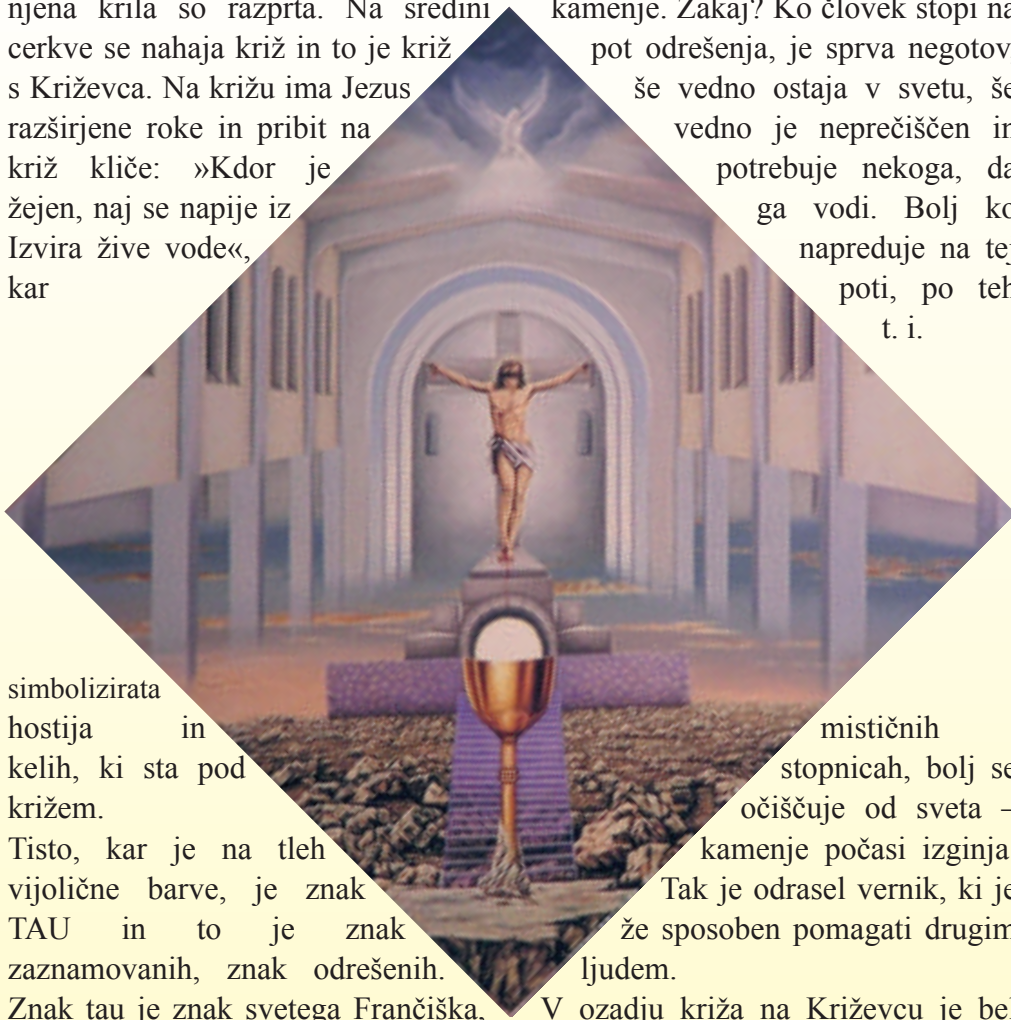
»Ko sem slikal to sliko, sem gradil hišo. Mislil sem si, da bom z njo zaslužil nekaj denarja, ko bo končana. Ko pa sem bil nekega dne pri sveti maši na Križevcu, me je prešinil blisk svetlobe in me razsvetlil, kako moram to sliko naslikati. Prišel sem domov in v mislih nekaj dni sestavljal simbole, ki so na sliki.

Slika se imenuje POT ODREŠENJA in je zelo neobičajna, a zanimiva. Fra Mato Dragičević, duhovnik iz Medžugorja, mi je napisal zanjo tekst, razlago in na koncu zaključil, da je v njej zajeta vsa vsebina Marijinih sporočil.

Marija govori, da mi živimo v času milosti in zato je na sliki vse odprto: ladje medžugorske cerkve so odprte, nad cerkvijo je golobica miru in tudi njena krila so razprta. Na sredini cerkve se nahaja križ in to je križ s Križevca. Na križu ima Jezus razširjene roke in pribit na križ kliče: »Kdor je žejen, naj se napije iz Izvira žive vode«, kar

simbolizira Hrib prikazovanja in svet, v katerem mi živimo. Opazite lahko, da so stopnice na začetku te ozke poti prosojne in da se čeznje vidi kamenje. Zakaj? Ko človek stopi na pot odrešenja, je sprva negotov, še vedno ostaja v svetu, še vedno je neprečiščen in potrebuje nekoga, da ga vodi. Bolj ko napreduje na tej poti, po teh t. i.

simbolizirata hostija in kelih, ki sta pod križem.

Tisto, kar je na tleh vijolične barve, je znak TAU in to je znak zaznamovanih, znak odrešenih.

Znak tau je znak svetega Frančiška, tu pomeni, da se je Marija prikazala prav v frančiškanski župniji. Znak tau izvira iz Stare zaveze, iz preroka Ezekiela, ki kliče na pot spreobrnjenja, kakor k temu kličejo tudi Marijina sporočila. Vertikalni krak znaka Tau simbolizira ozko pot, ki vodi v življenje. Kamenje naokoli

mističnih stopnicah, bolj se očiščuje od sveta – kamenje počasi izginja. Tak je odrasel vernik, ki je že sposoben pomagati drugim ljudem.

V ozadju križa na Križevcu je bel tunel, tako da vidimo svetlobo raja na drugi strani križa, kar simbolizira odprto pot v raj. V tem času nam je vse odprto in samo od nas je odvisno, ali sprejmemo Božji klic ali ne. Sporočilo pa je, da se po križu in čez križ pride do odrešenja.

Vidite kelih, ki čvrsto stoji na

kamnu? Ta kamen simbolizira trdnost vere našega hrvaškega naroda tukaj. Kot vam je znano iz hrvaške zgodovine, mi več stoletij nismo imeli svoje države. Mnogi, ki so nam vladali (prednjačili so Turki in komunisti), so nam hoteli vzeti Boga in državo in uničiti narod. Zaradi naše trdne vere v Boga jim to ni uspelo. Veliko krvi je bilo prelite na tej hercegovski hrvaški zemlji. Kamnit oltar in kelih na njem simbolizirata žrtve našega hrvaškega naroda. Marija je rekla, da smo eden od njej najdražjih narodov, ki jih je do sedaj obiskala. Ona je vedela, da je mi ne bomo izdali in da jo bomo sprejeli.

Kot sem že rekel, je na tej sliki vse odprto. Čas milosti je odprt za nas. In Marija pravi, naj sprejmemo cerkev, naj sprejmemo njo, njena sporočila in vabila, naj sprejmemo Božje usmiljenje, da rešimo sebe in da pomagamo reševati naše bližnje. Ko se bo namreč ta čas milosti zaprl, kdaj bo to, ne vemo, takrat bo vse drugače.«

Kako pa mislite, da bo tisto »vse drugače«?

»To je pa moje osebno razmišljanje. Sedaj živimo v miru. V miru moremo razmišljati in se v miru tudi odločati. Toda mi se nahajamo v duhovni vojni, v vojni med dobrim in zlim. Vidimo, da se ta boj na duhovni ravni bolj in bolj razplamteva in počasi prehaja na fizično raven. Tisti, ki so

se odzvali Mariji in Bogu, bodo vojaki miru, tisti, ki so se odzvali satanu, bodo vojaki satana, torej vojaki, ki bodo rušili in uničevali. To bo tak boj (ponekod ga že moremo videti), da takrat ne bomo imeli časa razmišljati, morda niti ne moliti. Zato je ta milostni čas, v katerem živimo, kot zakladnica, v katero zbiramo milosti. Ko bodo prišli težki časi, bomo iz te zakladnice mogli črpati milosti, ki smo jih v teh dneh, dokler je z nami Marija, prejeli. A tisti, ki s pomočjo posta in pokore niso »pridobili« teh milosti, nimajo v zakladnici ničesar in oni bodo enostavno propadli. Nisem teolog, a na misel mi prihajajo besede Svetega pisma, kjer Jezus pravi, da to je čas usmiljenja, ali na drugem mestu: če se ne spreobrnate, se boste zrušili, kakor se je zrušil stolp v Siloi.

Marijina sporočila so klic k spreobrnjenju. Brez spreobrnjenja ni življenja in mislim, da je to utemeljeno v Svetem pismu. Na žalost mnogi gredo tja, kjer jim ne bi bilo treba biti. Če bi se pustili voditi Božjemu duhu, bi bili na popolnoma drugem mestu. Kasneje sprašujejo Boga: »Bog, kaj sem naredil, česa sem kriv?« V resnici Bog ni ničesar kriv, saj je človeku dal svobodno voljo, da se more sam odločiti, kaj bo in kaj bo delal.«

Andreja Pezdevšek

PRIČEVANJA

EVHARISTIČNI ČUDEŽI

Evharistični čudeži so posebna znamenja, ki razodevajo navzočnost Jezusa Kristusa v hostiji. Zgodijo se lahko zaradi močne vere ali nevere posameznika, zaradi oskrunjenja ali nevrednega prejemanja svetega obhajila. Manifestacije evharističnih čudežev so različne: mistična obhajila, krvaveče hostije, Jezusova podoba na hostiji, spremenjenje kruha in vina v meso in kri, ozdravljenja in spreobrnjenja.

Po mističnem obhajilu je poznanih mnogo svetnikov. Krajše ali daljše obdobje so tako obhajilo prejeli Katarina Sienska, sveti pater Pij, Ana Katarina Emmerich, Stanislav Kostka, Teresa Neumann pa tudi naša mistkinja Magdalena Gornik. Sveti Janez Bosko je leta 1848 čudežno pomnožil 8 hostij, ki jih je imel v ciboriju in z njimi obhajal 360 ljudi.

Evharistični čudeži po svetu

Najbolj znan evharistični čudež se je zgodil v 8. stoletju v Lancianu. V tem italijanskem mestu je duhovnik med maševanjem začel dvomiti v navzočnost Jezusa Kristusa v sveti evharistiji. Po posvetitvi se je hostija

pred njegovimi očmi spremenila v meso in vino v kri, ki se je strdila v pet koščkov različnih velikosti in oblik. V letih 1970–1974 so na teh relikvijah s cerkvenim dovoljenjem izvedli mnoge preiskave. Potrdili so, da je meso zares človeško meso, in sicer srčno mišično tkivo, in da je kri resnična človeška kri krvne skupine AB.

Zaradi dvoma v resnično navzočnost se je med maševanjem podoben čudež zgodil tudi v vasici Bolsena v Italiji. Ko je duhovnik Peter Praški prelomil hostijo, se je le-ta spremenila v meso. Iz njega je na korporal kapljala kri. Ta čudež je povezan z ustanovitvijo praznika svetega Rešnjega telesa in krvi za vso Cerkev, ki ga je postavil papež Urban IV. leta 1264.

Leta 1730 so v Sieni v baziliki sv. Frančiška Asiškega iz tabernaklja ukradli več posvečenih hostij. Kasneje so jih našli v pušici ubogih v cerkvi Santa Maria. Hostije se od takrat niso spremenile. Preiskava leta 1914 je dokazala, da so v odličnem stanju, kar je v nasprotju z vsemi fizikalnimi in kemijskimi zakoni.

Evharistični čudeži v naši bližini

Največ evharističnih čudežev se je zgodilo v sosednji Italiji. Nekaj jih je opisanih zgoraj. Nadaljevali bomo z tremi čudeži iz Avstrije. Leta 1310 je opata Ruperta v kraju Fiecht obšla skušnjava glede resnične Jezusove navzočnosti v svetem obhajilu. Takoj po posvetitvi se je vino spremenilo v kri, začelo vreti in kipeti iz keliha. Kri je ohranjena nedotaknjena še danes v samostanu St. Georgenberg.

Leta 1384 se je v Seefeldu plemenitaš Oswald Milser udeležil svete maše na veliki četrtek. Od duhovnikov je pričakoval obhajanje z veliko hostijo, s katero se obhajajo duhovniki. V trenutku, ko bi moral prejeti obhajilo, so se tla pod njim začela tresti in pokati. Oswald se je prijel oltarja, da ne bi padel noter. Duhovnik je nemudoma umaknil hostijo od njegovih ust in tresenje je takoj prenehalo. Ko je mašnik hostijo vrnil na oltar, je iz nje pričela kapljati kri.

Leta 1411 so iz župnijske cerkve v Weitenu ukradli posvečene hostije. Ena od hostij je tatu med jezdenjem padla na tla. Nekaj dni kasneje jo je našla gospa Scheck. Hostija je bila obkrožena z močno svetlobo, zlomljena na dva dela. Koščka hostije sta bila sešita skupaj z nitjo iz krvavečega mesa. Na mestu najdbe so zgradili kapelo.

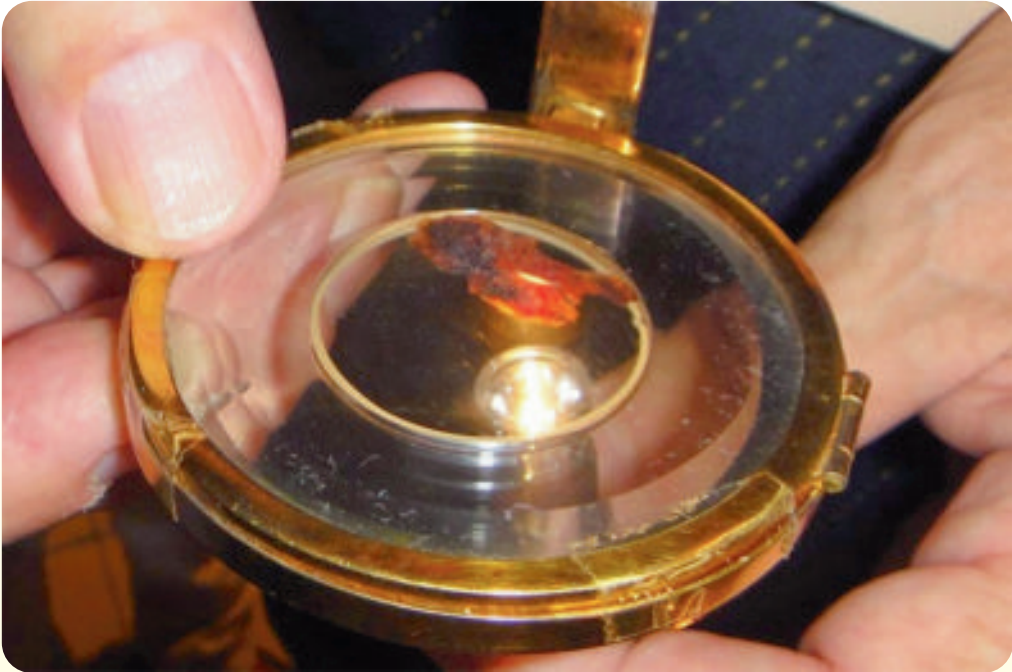
Istega leta se je zgodil evharistični čudež na Hrvaškem. V Ludbergu je dvom duhovnika med mašo

povzročil, da se je vino spremenilo v kri. Relikvije krvi še posebno počastijo na Sveto Nediljo v začetku septembra.

Evharistični čudeži po letu 1990

Leta 1991 je med povzdigovanjem v Betaniji v Venezueli hostija začela krvaveti. Testi so potrdili, da je kri človeška iz krvne skupine AB in se ujema s krvjo iz svete hostije v Lancianu.

Pet let kasneje se je čudež zgodil v Buenos Airesu v Argentini. Neka gospa je 18. avgusta pri sveti maši po obhajilu našla odvrženo hostijo in o tem obvestila duhovnika. Brat Alejandro je odšel nazaj in našel oskrunjeno hostijo. Dal jo je v posodico z vodo in shranil v tabernakelj stranske kapele Presvetega Zakramenta. 26. avgusta je odprl tabernakelj in zagledal krvavečo hostijo. O tem je obvestil takratnega pomožnega škofa Jorgeja Bergoglia (zdajšnjega papeža Frančiška). Škof je odredil preiskavo in profesionalno fotografiranje. Posnetki kažejo hostijo, ki se je povečala in krvaveči del, ki se je spremenil v meso. Neodvisna raziskava, v kateri preiskovalec ni poznal izvora tkiva, je pokazala, da je meso del srčnem mišice, ki je bilo v času odvzema tkiva živo. Še več, stanje, v katerem je bilo tkivo, kaže, da je bilo srce pod velikim naporom, kot bi to osebo močno tolkli po prsih.

Primerjava z rezultati raziskave tkiva iz Lanciana je pokazala, da tkivi pripadata isti osebi.

5. maja 2001 se je med adoracijo v mestu Chirattakonam v Indiji na hostiji pokazala podoba Jezusa s trnjevo krono.

V Tixtli v Mehiki je med obhajilom hostija začela krvaveti. Raziskave tega čudeža iz leta 2006, izvedene od 2009 do 2012, so dale enake rezultate kot raziskave čudeža iz Lanciana.

Tudi raziskave čudežev na Poljskem (Sokółka, 2008 in Legnice, 2013) so dale podobne rezultate. Pri teh dveh čudežih sta hostiji, ki sta po nesreči padli na tla, začeli krvaveti in sta se spremenili v meso. Tako kot pri prejšnjih primerih, gre tudi tukaj za srčno tkivo človeškega izvora.

Nadškof iz Trivandruma v Indiji,

Ciril Mar Baselice, je rekel: "Za nas verujoče so ti čudeži nekaj, kar od nekdanj verjamemo. Če nam naš Gospod govori po teh znamenjih, potem to od nas zagotovo zahteva neki odziv."

Čudeži so spodbuda, so sporočilo o Božji navzočnosti, so dejanja Božje ljubezni do nas.

Prevedel in priredil: A. S.

Viri:

<http://www.miracolieucaistici.org/en/Liste/list.html>

[\[dominum.blogspot.si/2014/09/evharisticni-cudez-v-buenos-airesu.html\]\(http://ad-dominum.blogspot.si/2014/09/evharisticni-cudez-v-buenos-airesu.html\)](http://ad-</p></div><div data-bbox=)

<https://www.druzina.si/ICD/spletnastran.nsf/clanek/54-26-VeraInKultura-1>

GOSPOD, BLIZU SI MI PO SVETI EVHARISTII

Gospod, želel si biti prisoten med ljudmi na najbolj
otipljivi način, zato si nam zapustil živ spomin
velikonočne ljubezni.

Izbral si kruh in ga spremenil v svoje telo,
vino pa si spremenil v svojo kri,
ki je bila prelita v odpuščanje grehov.

Ne vidim te s fizičnimi očmi, tudi moja ušesa te ne slišijo,
roke se morejo dotakniti le kruha in vina ...

Toda moje srce te sprejema v veri,
sprejema z vso tvojo človeško stvarnostjo.
Po evharistiji si mi blizu na najbolj celovit način,
da sem ves v tebi in ti v meni.

Gospod, včasih sem utrujen in odsoten,
k tebi prihajam brez prave pozornosti,
vsakodnevna dirka in grehi me delajo brezčutnega,
postajam nepozoren in te ne sprejemam z navdušenjem,
ne spoštujem tvoje skrbi in žrtve,
zlasti pa ne znam odkrivati tolikih povabil,
da bi tudi sam odpuščal, kot mi je bilo odpuščeno,
in bi bil potrpežljiv do drugih, kakor si ti do mene.
Želiš, da bi bolj kot vse drugo na svetu vedel,
da je moje življenje vredno in da me ti želiš voditi;
tvoja kri me ogreva in tvoj kruh me krepi,
da ne omagam in grem naprej ter se veselim novih darov.

Evharistija, Gospod, me uči tudi ponižnosti,
saj se ne bližaš s sijajem nebeške slave,
ampak s preprostim kruhom in vinom.
Po malih korakih stopam v to veliko skrivnost,
v kateri zmagujejo darovanje, ponižnost in svoboda.
V moje krhke in grešne roke polagaš to svetinjo.
Daj mi, Gospod, odprto srce, da bom videl,
kako me imaš rad in kako me podpiraš v hoji k Očetu.
Nauči me ponižnosti in odprtosti,
da bom z veseljem sprejel vsak evharistični obisk.

Gospod, z evharistijo nadaljuješ šolo mojega življenja,
da ne bi živel in delal le zase, ampak da bi bil dar
za brate in sestre, ki jih pošiljaš v moje življenje.
Tudi oni so nosilci tvoje prisotnosti, še posebno ubogi in bolni.
Pomagaj mi, da bo moje življenje vesel dar,
ki bo prinesel majhen žarek upanja sivemu svetu.
Tvoja ljubezen prinaša vedno nove začetke,
ki so močnejši z upanjem kot vse nasprotno sile,
govorijo mi o stvarni obljubi, da se bom srečal s tabo
in z ljudmi pri obedu nebeške evharistije.

Primož Krečič

Maj-junij 2017

31

SV. FAVSTINA KOWALSKA IN SVETA EVHARISTIJA

Brez dvoma je sv. Faustina (Helena) Kowalska ena največjih mistikinj. Že kot otrok je rada zahajala k sveti maši. Ker je bila družina Kowalski zelo revna, so si dekleta med seboj izmenjavala nedeljsko obleko, zato Helena ni mogla vsako nedeljo k maši. Ob takih priložnostih je že takrat sama molila mašo iz molitvenika.

Ko je imela komaj 6 let, njena mlajša sestra pa 4, ji je Helena razlagala, kaj se dogaja pri posameznih delih sv. maše: »Pozorno spremljaj mašnikovo početje. Kadar vstopi, odide Kristus na Oljsko goro molit in potit krvavi pot. Ko se začne maša, Gospod Jezus moli. Zdaj je duhovnik poljubil oltar: to je Juda, ki je poljubil Jezusa in ga izročil Judom. Ko se duhovnik premakne k robu oltarja, to predstavlja Jezusa, ki ga vodijo k Hanu (velikemu duhovniku, op. ur.). Ko pravi: »Kyrie Eleison«, ga klofutajo, mu pljuvajo v obraz, odpeljejo ga h Kajfu in nato k Pilatu. Ko si mašnik umiva prste, si Pilat umiva roke. Ko odkrije kelih na oltarju, Jezusa slečejo za bičanje; ko mirno stoji, ga bičajo. Ko kelih pokrije, mu dajo na glavo trnjevo krono. Ko povzdigne hostijo, Kristusa povzdignejo na križ. Ko hostijo razlomi in potopi v kelih, Jezus umre«. (E. K. Czackowska, Sestra Favstina Kowalska,

Življenjepis glasnice Božjega usmiljenja str. 42)

Ko je Helena Kowalska stopila v samostan, se je s posebno globoko ljubeznijo združevala z Jezusom v evharistični daritvi. Često ga je med evharistično daritvijo tudi videla (za Božič kot otroka, sicer pa v različnih mističnih podobah). Iz svete evharistije je črpala moč za veliko trpljenje, ki pa ga je vse življenje skrivala. Tudi ko je bila zelo bolna, je vedno, kadar ji zdravnik tega ni izrecno odsvetoval, odšla v kapelo k sveti maši. Kadar si je zelo želela sveto obhajilo, pa ni bilo nobene možnosti, da bi ga prejela po duhovniku, ga je prejela mistično po angelu. Sveta evharistija je bila središče njenega življenja, saj se je po tem zakramentu najintimneje združevala s svojim ženinom in s tem vsakič globoko podoživljala Njegovo daritev na križu.

Andreja Pezdevšek

MSGR. HENRYK HOSER O MEDŽUGORJU

Sveti sedež je 11. februarja 2017 določil svojega posebnega odposlanca za Medžugorje. To nalogo je prevzel poljski nadškof Henryk Hoser, ki ni prišel, da bi ugotavljal resničnost prikazovanj, ampak zato, da bi ovrednotil pastoralno delo, posebej z vidika pastoralne oskrbe romarjev. Hoser je v Medžugorje prišel konec februarja, 5. aprila pa je imel srečanje za novinarje. Objavljamo povzetek njegovega nagovora, ki vsebuje tudi zelo spodbudne misli o Medžugorju.

Gospe in gospodje, dober dan! Najprej nekaj pojasnil in opravičil. Nalogo mojega poslanstva je definiral Sveti sedež, njen namen je preučitev pastoralne oskrbe romarjev v Medžugorju. To je moj prvi obisk Medžugorja. Tukajšnjih dogodkov nisem poznal, sem pa vedel, da gre za mednarodno romarsko mesto. Posređoval vam bom nekaj svojih ugotovitev.

Najprej želim poudariti zelo pomembno dejstvo, da včasih za Medžugorje ni vedel nihče, sedaj pa je znano širnemu svetu, sem prihajajo

romarji iz 80 držav. Po pomembnosti se ta romarski kraj lahko primerja z drugimi, npr. Medžugorje vsako leto obišče 2,5 milijona romarjev, Lurd 6 milijonov, a Lurd je znan že 150 let, Medžugorje pa le 36.

Zakaj toliko ljudi prihaja sem? Po eni strani vedo za medžugorska prikazovanja, ki so se začela 1981. leta. Po drugi strani pa tisti, ki pridejo, odkrivajo nekaj izrednega, posebno ozračje miru in sprave, prav tako pa tu najdejo notranji mir, mir srca. Odkrivajo obsežne možnosti globoke duhovnosti. Nekateri prvič v svojem življenju, drugi pa ponovno odkrivajo smisel za sveto. V Medžugorju srečajo sveti čas in sveti prostor. Sveti pomeni na poseben način zadržan za Boga.

Običajno pravimo, da je Medžugorje mesto Marijinega češčenja. Drži, a če se pogledamo, vidimo, da je češčenje v Medžugorju v bistvu kristocentrično. V središču je namreč slavljenje svete maše, oznanjanje Božje besede, češčenje Najsvetejšega, ko človek odkriva, da je v Najsvetejšem resnično navzoč

Maj-junij 2017

33

Jezus – kot Bog in kot človek. Nekateri odkrivajo molitev rožnega venca, drugi pa v molitvi križevega pota vstopajo v skrivnost Kristusovoega trpljenja, smrti in vstajenja. Na koncu naj omenim še najpomembnejše: zakrament odpuščanja in osebno spoved.

Z verskega stališča je Medžugorje zelo plodna zemlja. V teh letih smo našli 610 redovnih in duhovnih poklicev, izšlih ravno iz Medžugorju (največ v Italiji, ZDA in Nemčiji). Če vemo za krizo duhovnih poklicev, še posebej v starih krščanskih državah in v zahodni Evropi, vidimo, da je to nekaj zelo novega.

Če štejemo podeljene hostije (edini način, da se ugotovi število romarjev) – od leta 1986 do 2016 je bilo podeljenih 37 milijonov svetih obhajil. Število romarjev je seveda še večje, saj vsi ne gredo k obhajilu.

Pri oceni situacije v Medžugorju moramo upoštevati tri vidike.

Prvi vidik je župnija, ki obstaja že zelo dolgo in služi tukajšnjim prebivalcem. Ta župnija, ki ima svojo zgodovino in je v tridesetih letih prejšnjega stoletja postavila križ nad Medžugorjem, je sprejela današnji medžugorski fenomen. Del te zgodovine je tudi osebna zgodovina tistih, ki jim pravimo vidci.

Drugi vidik so romarji. Njihovo število stalno narašča. To je velik

izziv najprej za duhovnike v tem kraju. Zaradi potreb romarjev pa se spreminja tudi infrastruktura, gradijo se številni novi objekti, mesto se razvija in že postaja nekakšen Lurd v malem.

Tretji vidik: v Medžugorju je našlo svoje mesto okoli trideset različnih skupnosti in socialno-karitativnih dejavnosti. Nekatero od teh so medžugorske, imajo prav tu svoje korenine, druge so od drugod, pa so se nekateri njihovi člani naselili tu, da bi živeli to ozračje, ta medžugorski fenomen.

Med tistimi, ki imajo svoje korenine v Medžugorju, naj posebej omenim Majčino selo, ki so ga zasnovali frančiškani. Vredno ga je obiskati. Tam sprejemajo ljudi, predvsem otroke in mlade, z različnimi težavami: sirote, mlade v preizkušnjah, odvisnike od drog, alkohola in podobno ranjene osebe. To je izraz aktivne ljubezni, ki je ozko povezana s krščansko vero. Potem je tu še skupnost Hiša miru, ki so jo prav tako ustanovili frančiščani. To je hiša za duhovne vaje v tišini, kjer je bilo že več kot 1200 skupin z več kot 42000 udeleženci. Ta vrsta duhovnih vaj, tu jim rečejo seminar, spreobrača ljudi od znotraj.

Seminarji so pravzaprav še ena »iznajdba« medžugorske župnije. Vsak je enkrat letno. Že 23 let obstaja

eden, ki je odprt za vse, že 21 let seminar samo za duhovnike. Že 17 let so seminarji za zakonske pare in že 4 leta nova oblika seminarja za zdravnike in medicinsko osebje. Minila so mnoga leta, odkar se je zgodil prvi seminar za zaščito človeškega življenja, omenimo lahko še seminar za invalidne osebe. Vse to kaže intenzivnost krščanskega življenja v Medžugorju. To je neke vrste model, ki bi ga lahko posnemali tudi drugje.

Današnja romarska svetišča nudijo takšne aktivnosti, da je papež Frančišek uvedel spremembo in jih »podredil« Kongregaciji za novo evangelizacijo. Tu ljudje prejemajo, česar ne dobijo doma. V mnogih naših starih krščanskih državah individualna spoved ne obstaja več. V mnogih državah ni več češčenja Najsvetejšega. V mnogih državah ne poznajo rožnega venca in ga tudi ne molijo. V Bretaniji (Francija) so mi rekli, da so tam zadnjič molili križev pot pred tridesetimi leti. Jasno je, da takšna suša v duhovnem življenju izziva vsesplošno krizo vere.

Tukaj pa ljudje pridejo k izviru, tu potolažijo svojo žejo po svetosti, po Bogu, po molitvi, ki jo odkrivajo kot neposredni stik z Bogom. Rekel bi, da Boga občutijo zahvaljujoč blaženi Devici Mariji.

V Medžugorju se Marijo časti kot

Kraljico miru. To ni nič novega, ker so marsikje po svetu cerkve, posvečene Kraljici miru. Če pa pogledamo življenje v današnjem svetu, vidimo tisto, kar papež Frančišek imenuje tretja svetovna vojna po delih. Njena najokrutnejša oblika so državljanske vojne. Eno ste preživeli vi, ki živite tukaj, jaz sem preživel genocid v Ruandi. V Siriji uničujejo državo najstarejše krščanske prisotnosti. Uporabljajo celo kemično orožje! To je današnja podoba sveta ... Zato je po mojem mnenju spreobrnjenje h Kraljici miru bistvenega pomena; vloga, ki jo ima pri tem Medžugorje, je posebna in najpomembnejša.

Vi, dragi prijatelji, bi morali biti nosilci vesele novice. Povejte vsemu svetu, da tu, v Medžugorju, lahko ponovno najdemo svetlobo. V svetu, ki tone v mrak, potrebujemo ta posebna mesta svetlobe. Želim vam prav tako, da se prijavite na kakšen seminar – na njem boste našli kaj, česar si sedaj ne morete niti zamisliti. Hvala.

Prevod in priredba: Janez Ahačič

Vir: <http://www.medjugorje-info.com/hr/medjugorje-novosti/odrzan-susret-mons-henryka-hosera-s-novinarima>

MLADI O ...

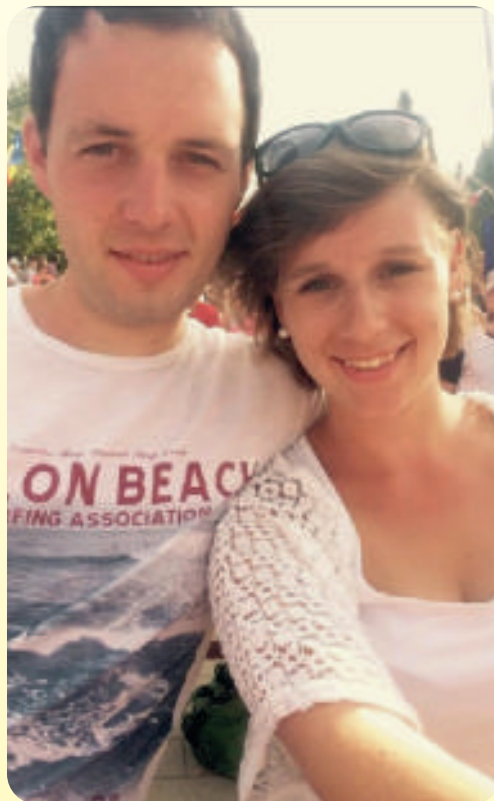
SVETI EVHARISTIJI

Marija nas je v svojem sporočilu povabila, naj bo evharistija življenje naše duše (2. 8. 2014). Dejala je tudi: „Sveta maša, najbolj vzvišeno in najmočnejše dejanje vaše molitve, naj bo središče vašega duhovnega življenja.“ (2. 2. 2008) Češčenje Najsvetejšega je tisto, kar se v Medžugorju vsakokrat še posebej dotakne naših src. Katekizem katoliške cerkve opredeli evharistijo tako: „Evharistija je daritev Kristusovega telesa in krvi. Gospod Jezus je postavil evharistijo, da bi daritev na križu mogla trajati skozi vse čase, dokler ne pride. Tako je svoji Cerkvi zaupal spomin svoje smrti in svojega vstajenja. Evharistija je znamenje edinosti, vez ljubezni, velikonočna gostija, v kateri se prejema Kristus, duša napolnjuje z milostjo in daje poroštvo večnega življenja.“ (1409)

Kaj tebi pomeni evharistija? Se zavedamo, da je to največji čudež, ki nam ga daje Bog, in da se nam po njej daruje On sam?

Evharistija je za naju srečanje z Jezusom, kamor prineseva oziroma darujeva vse svoje težave in težave sveta, ki jih nosiva v sebi ali jih nosijo drugi. Zdi se nama, da se pri evharistiji Bog še na poseben način dotakne človeštva, saj v nas vstopa neposredno in na edinstven način. Ko mi Jezusu damo svoje težave, nam on preko evharistije vrne rešitve; to je lahko vsaj mir v srcu, lahko pa so celo konkretne rešitve. Ta mir ali rešitev lahko neseva naprej do drugih ljudi in jim pomagava. Če ne drugače, vidijo v nama (kot paru ali kot posamezniku) zgled, ker sva lahko pri nekaterih stvareh popolnoma pomirjena.

Špela in Jože Pogačnik

Evharistija je zame resnično veselo oznanilo, kar je tudi dobesedni prevod te besede. Veselo oznanilo Božje ljubezni do človeka. Ta se namreč izkazuje po Jezusu, ki je s svojimi besedami: „Ljubite se med seboj, kot sem Vas jaz ljubil“ zapolnil dotlej nevidno čustveno povezavo med Bogom in svetom. Z zadnjo večerjo je Jezus dopolnil svoje bivanje med nami in napovedal svoj „konec“. Vendar je bil to le konec človeške ozkoglednosti. Z vstajenjem, ki je pravzaprav tisto pravo Veselo oznanilo, se lahko resnično približamo temu svetemu zakramentu in ga doživimo v vsej polnosti.

Andrej Hoivik

Evharistija zame pomeni bistvo krščanskega življenja, ko prejmem Jezusa, ki je navzoč pod podobo kruha. Velikokrat mi je težko zbrati svoje raztresene misli in biti z mislimi v celoti pri maši. Sveta maša mi daje priložnost, da se Njemu zahvaljujem in Mu izročam svoja hrepenenja in prošnje. Daje mi mir in moč za dan oz. teden, ki je pred menoj. Svete maše na festivalu mladih pa so zame neko posebno doživetje in vedno pustijo poseben vtis v mojem srcu.

Sem mnenja, da se premalo zavedamo, kako resnično blizu nam je Jezus v evharistiji.

Špela Žnidaršič

Maj-junij 2017

37

28. MLADIFEST – MEDNARODNO MOLITVENO SREČANJE MLADIH

NAJ VAŠA LJUBEZEN ČEDALJE BOLJ NAPPREDUJE

„Molim pa tole: naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje v spoznavanju in v vsakršnem zaznavanju, da boste znali razlikovati, kaj je boljše.“ (Fil 1,9)

Torek, 1. 8. 2017

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - **Svečan začetek Mladifesta**,
sv. maša

21.00 - Češčenje pred Najsvetejšim

Naslednji dnevi imajo podoben program, saj se vsak dan do sobote ponovi:

9.00 - Molitev

- Kateheza

- Pričevanja

12.00 - Angelovo češčenje

Odmor

16.00 - Pričevanja

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. maša

Poleg tega pa je še

v sredo, 2. 8. 2017,

6.00–6.40 - Molitev rožnega venca na
Podbrdu pri Marijinem kipu

20.30–21.30 - Meditacija s svečami
in molitev pred križem

v četrtek, 3. 8. 2017,

20.30–21.30 - Procesija z Marijinim
kipom, nato češčenje pred
Najsvetejšim

v petek, 4. 8. 2017,

21.15 - Predstava skupnosti Cenacolo

v soboto, 5. 8. 2017,

20.30–21.30 - Češčenje pred
Najsvetejšim

21.30–22.00 - Poslanstvo

Slovo ob pesmi.

Nedelja, 6. 8. 2017

Vzpon na Križevac – vsak zase.

5.00 - Sv. maša na Križevcu

Pripravila: Klavdija Jurišič

SPOMNILI SMO SE POKOJNE GOSPE MAJE ZALAR

Sem Ana Zavadlav, živim v Novi Gorici. To je eden najlepših krajev v Sloveniji. Živimo ob vznožju Svete Gore, do morja imamo le dobrih 20 minut ... Naše mesto je stičišče vsega najlepšega. Na Kostanjevici imamo tudi grobnico Bourbonov, kjer je pokopan zadnji francoski kralj, znamenito Škrabčevo knjižnico in vrtnice burbonke.

Pred desetimi leti sem povabila gospo Majo Zalar, našo priljubljeno 'vodičko' iz Medžugorja, na Sveto Goro, kjer sem 15. aprila 2007 praznovala svoj 70. rojstni dan. Od nje sem dobila zahvalno pismo z besedami: »Čutiti je bilo, da je bila Marija med nami – zelo je bilo lepo ...«

17. septembra 2010 sva z možem praznovala 50. obletnico poroke. Ob tej priložnosti sva Majo povabila na izlet na Barbano. To je romarsko svetišče v Italiji blizu Gradeža, njegova posebnost je, da je na otočku. Tudi to vabilo je Maja z veseljem sprejela. Navdušeno si je ogledovala cerkev, pokopališče in grobnico blaženega Egidija Bullesija. Vse je sprejemala zelo častitljivo in spoštljivo.

Novogoričani, Kraševci in zamejski Slovenci se ji iz srca zahvaljujemo za vse, kar je storila za vse nas, saj nam je znala pokazati smisel vsakega trenutka, ki ga živimo.

Danes, ko spet praznujemo, jo resnično pogrešamo.

Ana Zavadlav, Nova Gorica

Maj-junij 2017

39

RAZMIŠLJANJE

JEZUS, KI PRIHAJA V EVHARISTIJI

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

Foto vir: <http://resize.over-blog.com>

Na prikazovanju 2. januarja letos je bil med množico tudi nekdo, ki je v trenutku, ko je Marija prišla, pričel vpiti: »Ti si prišla, utihni, utihni!« Vsem, ki ne verjamejo, da je Marija res prišla, bi lahko rekli, da demoni pa to vedo ... Enako demoni razločijo posvečeno hostijo od neposvečene, na drugi strani pa so ljudje, ki ne verjamejo v resnično prisotnost Jezusa v hostiji in vinu.

Zelo rada govorim o sv. obhajilu, ker je to najpomembnejši trenutek našega življenja. Vidkinja Vicka je povedala, kaj je rekla sveta Devica o tem: *»Dragi otroci, ko ste prejeli v svoje srce mojega Sina Jezusa in se vrnete na svoje mesto v cerkvi, ne glejte niti duhovnika, niti ne sodite drugih, temveč molite na kolenih najmanj 10 minut, če vam zdravje to dopušča, in pripovedujte mojemu Sinu, ki je v vašem srcu. Govorite z njim!«*

Vicko sem vprašala, ali je Devica res rekla, da je treba klečati in moliti 10 minut. Vicka je odgovorila: *»Ne, Devica ni rekla 10 minut, temveč*

najmanj 10 minut! Kajti to je najbolj svet trenutek vašega življenja. To je trenutek, ko Jezus pride živ v vaše srce. Sprejmite ga, pustite mu vstopiti v vaše srce, vzemite si čas za Jezusa!« Tudi če se cerkev po maši zapre, smo lahko kje drugje sami z Jezusom.

Marija je rekla, da je Jezus zelo srečen, ko vstopi v naše srce, seveda, če smo v stanju milosti. Jezus pride, da bi se daroval, kar je že samo po sebi milost. Pride pa obložen z darovi. Če gremo k obhajilu iz navade, ne da bi se pripravili, ne da bi molili, ne da bi obžalovali svoje grehe, brez zavedanja, kaj se pri svetem obhajilu res dogaja, brez ljubezni, ali pa da celo nismo v stanju milosti, če se nismo spovedali hudih grehov, najde Jezus **zaprta vrata**. Jezus se ne bo vsiljeval, spoštuje našo svobodo. Čakal bo in trkal. Če ga ne sprejmemo, nič ne koristi, kar On prinese s seboj. Vse bo moral odnesti nazaj, s strtim srcem. Mi zavrnemo tako veliko ljubezen! To je bolečina,

ki jo povzročamo Jezusu.

Ko pa sreča osebo, ki se pripravi, ki ga pričakuje s hrepenenjem, z ljubeznijo, veseljem, molitvijo, **z odprtim srcem**, osebo, ki si ga želi, Jezus vstopi. Sv. Favstini je Jezus povedal: *»Vedi, moja hči, da je moje veselje prihajati v svetem obhajilu v njihova srca. Toda če je v srcu kdo drug, tega ne morem prenesti in čim prej odidem iz njega ter odvezam vse zanj pripravljene darove in milosti; oseba pa niti ne opazi mojega odhoda. Čez čas postane pozorna na svojo notranjo praznino in nezadovoljstvo. O, ko bi se takrat obrnila name, pomagal bi ji očistiti srce, vse bi dovršil v njeni duši, vendar brez njene vednosti in soglasja ne morem gospodovati v srcu.«* (Dn 1683)

Če še nismo sveti, nam On pomaga in nas dela svete. Ko je v duši, ki ga je sprejela in si vzela čas zanj, mu rekla: »Dobrodošel!«, je zelo zadovoljen in se lahko združi s tako osebo in ji da veliko milosti.

Njegovo največje delo v nas je, da nas spreminja, preobraža – v sebe samega! Nas pobožuje. Vse njegovo bogastvo postaja moje. Njegova lepota, sijaj, slava postajajo moji. On me dejansko spreminja v samega sebe! Tako me spremeni, da mu hočem podariti vse svoje bitje.

Francoska mistikinja Marta Robin, ki je doživljala Kristusovo trpljenje, je rekla, **da bosta naša raven slave v**

nebesih in raven naše sreče v nebesih odvisna od kakovosti našega svetega obhajila na Zemlji. Kajti s svetim obhajilom vsrkamo Jezusovo slavo, Njegovo svetlobo, Njegov mir, lepoto, sijaj. Ko bomo prešli na drugi svet, bo poleg nebeške sreče del nas tudi vse, kar smo vsrkali na Zemlji prek svetega obhajila. Najlepše duše v nebesih, ki so spoznale največjo slavo in največjo lepoto, so tiste, ki so bile vsak dan v letu pri sveti maši, tako da so premagale lenobo, utrujenost in ostalo, kolikor so jim seveda druge okoliščine to dopuščale. Če kdaj ne moremo k maši zaradi bolezni ali če je cerkev zaprta ali če je zbolel duhovnik ali kaj drugega ..., lahko prejmemo duhovno **sveto obhajilo**. Zadošča, da pokličemo Jezusa v svoje srce: *»Pridi, Gospod Jezus, pridi v zakramentu svete evharistije, vabim Te, Jezus, želim Te, moje srce je odprto, pridi v moje srce.«* Jezus je takega povabila zelo vesel. Prišel bo v naše srce in nam prinesel vse potrebne milosti. Iste milosti, kot bi nam jih dal, če bi bili pri sveti maši.

Pripravila: Marta Ciraj

Povzeto po: Sv. obhajilo v 10 minutah s s. Emmanuelo iz Medžugorja

https://www.youtube.com/watch?v=j8_belcNu_Q

PRIČEVANJE

ZAPLEZALA SVA SE V IŠKEM VINTGARJU

Lanskega septembra sva se v neverjetno lepem in toplem poznoletnem vremenu z Ivanom odpravila na raziskovalni pohod. Poletno oblečena, v supergah, z nahrbtnikom, pohodnimi palicami in psičko Šano sva sredi dopoldneva krenila raziskovat desno pot ob Iški, torej levi breg tega čudovitega potoka. Nameravala sva po soteski do sotočja potokov do Vrbice in potem po zgornji poti – kolovozu do Gornjega Iga in nazaj v Iško vas. Na specialki sva razbrala, da je pot na desnem bregu Iščice markirana, najina pa ne. Nič zato, sva si rekla, ko bo zmanjkalo poti, se bova spustila čez vodo na desni breg in sledila markacijam. Kakšna zmota!

Kake pol ure hoda je bila pot lepo nadelana in speljana malo gor, malo dol nad strugo potoka. Potem pa je začela izginjati. Vedno manj so bili vidni sledovi pohodnikov in lovcev. Ker nikjer nisva mogla na desni breg Iščice, sva krenila navkreber, da bi

tako hitreje prišla do zgornje poti – kolovoza, ki je bil zarisan v karti.

Pred nama pa je bilo čedalje več skalnih gmot. Psička Šana je zlahka opravila z njimi, za naju pa so bile mestoma nepreplezljive. Palice so nama zelo služile, a ponekod sva lahko šla naprej samo po vseh štirih. Skalni oprijemki so bili vse težji, drevesa pa vse redkejša. Pomislil sem, da bi se bilo najbolje vrniti, a z Ivanom sva ugotovila, da bi bila pot navzdol zaradi najine neustrezne obutve in strmine še nevarnejša kot pot navzgor. Torej greva navzgor – saj je Šana ves čas pretekala pot pred nama. Če se ona ne zvali po strmini, se tudi midva ne bova. Tedaj pa – Ivan zgrabi pri tleh za vejo, misleč, da je sveža. A veja je suha, odlomi se in Ivan pade tri metre daleč. Zadržita ga dve drevesi. Raje ne pomislim, kaj bi bilo, če ju ne bi bilo. Bog nama pomagaj!

Po uri in pol garanja v strmini že ves izmučen začnem obupovati. Že

razmišljam o klicu na pomoč, a mobilna telefonija tu ne deluje. Pa tudi sicer – reševalni helikopter v tej strmini ne bi mogel do naju. Fizično reševanje pa bi trajalo kar nekaj časa. Svoje krize nisem hotel prenesti na Ivana (panika je nalezljiva), zato so pa moje molitvene prošnje postajale vedno močnejše. Molil sem k angelu varuhu, da bi varoval moj korak, k sv. Krištofu za srečo, k sv. Antonu, da bi nam pomagal najti pot, in seveda k Mariji Pomagaj, da bi midva zdržala in zmogla iz nastale zagate.

Po krajšem počitku in nekaj požirkih tekočine sva nadaljevala. Strmina ni popuščala, prehodi med skalovjem so bili čedalje težji. Bog pomagaj! Čakam, kaj bo rekel Ivan ..., ta moj sotrp in pa kar rine naprej. Pomislim: lažji je, vztrajnejši, boljšo obutev ima ... Počasi rinem za njim. Zahvalno mašo naročim, če pridem iz teh

strmin!

Po dveh urah nepopisnega garanja in plazenja se strmina položi. Svetloba pred nama naznani konec gozda, pašnik. Juhej!

V nekaj minutah sva na vaški poti. Objameva se in si vsa srečna čestitava. »Kaj si pa tako krvav?« se začudim, ko vidim, kako iz Ivanovih prask polzi kri. Prizna mi, da jemlje zdravila proti strjevanju krvi. Z obliži ga »poflikam«, oblačilo bo pa že žena Ana oprala.

Najin sprehod se je podaljšal v peturni pohod, vendar se je z Božjo pomočjo vse dobro končalo. Opisal sem ga v zahvalo (kot pričevanje) za čudež rešitve, sebi pa v opomin, da pri svojih letih ne bom več hodil po nemarkiranih poteh.

Frane

Maj-junij 2017

43

PRIPOROČAMO

MILENA RUDOLF, HVALA VAM, DRAGI MOJI OTROCI, KER STE SE ODZVALI MOJEMU KLICU

Avtorica je ponovno pripravila ponatis knjige, ki je izšla že pred 10 in nato pred 7 leti. V predgovoru je fra Jozo Zovko o knjigi napisal, da »je napisana z ljubeznijo. Z otroško in iskreno dušo, ki je odkrila in našla mir. Po spreobrnjenju je doživela svoje očiščenje.«

V uvodnih poglavjih sega v obdobje prvih prikazovanj in piše o nekaterih podrobnostih tistega časa. Vsebuje izjave sv. Janeza Pavla II., podaja izsledke zdravniških in znanstvenih študij, predstavi pa tudi nekatera najbolj znana ozdravljenja. Nadaljuje se v obliki intervjujev z vidci, s katerimi teče beseda o različnih aktualnih temah, npr. o veri, miru, molitvi, postu, družini, spreobrnjenju, zakoncih ... Odgovori vidcev temeljijo na Marijinih sporočilih. Prav tematska ureditev je dobrodošla, saj v različnih življenjskih situacijah potrebujemo vsebinsko različna Marijina sporočila.

Cena knjige je 25 € + poština, naročite pa jo lahko na tel. št. 041/254-927.

ZAHVALA

Zahvaljujemo se vsem dobrotnikom Marijinih obrokov, tudi tistim, ki ne želijo navesti svojega imena. Tako smo pred dobrim mesecem prejeli poseben dar od neznanega dobrotnika iz Maribora. Njemu in vsem ostalim sporočamo, da so bila sredstva takoj posredovana v prave roke za pomoč lačnim otrokom.

Še naprej si nabirajmo zaklade, ki jih ne uničujeta molj in rja! Doslej smo v letu 2017 nakazali 12.900 €.

Možnost prispevanja darov: DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000 Ljubljana, Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 23. do 25./26. junija 2017, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 23. junija ob 3.00, vožnja preko Žalca (4.00), Celja (4.30), Šmarja pri Jelšah (5.00), Rogaške Slatine (5.30), Rogatca (5.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. 24. junija zjutraj vožnja do Humca, od koder bo pohod miru do Medžugorja (za tiste, ki to zmorejo). Odhod iz Medžugorja 25. junija po večernem molitvenem programu. Povratak v Slovenijo 26. junija v jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 23. do 26. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratak 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 24. do 27. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Ljubljane 24. junija ob 18.00, povratak 27. junija zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 23. do 25. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Ljubljane – vse do Vinice. Duhovno vodstvo. Informacije in prijave: Janez Ahačič 031/390-490, e-naslov: j.ahacic@siol.net

Od 24. do 26. junija 2017, za obletnico Marijinih prikazovanj. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 1. do 2. julija 2017 (ena nočitev), za Mirjanino videnje. Odhod iz Novega mesta ob 4.30, pot preko Metlike, Semiča, Črnomlja in Vinice. Odhod iz Medžugorja v nedeljo po kosilu. Prijave: Branka 040/844-317.

Od 31. julija do 2. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 2. avgusta zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 31. julija do 6. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v

ponedeljek, 31. julija, ob 6.00, vrnitev 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 in Anica 01/537-38-44.

Od 1. do 6. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v torek, 1. avgusta, ob 5.00, vrnitev 6. avgusta v zgodnjih jutranjih urah. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta 2017, za Mladifest. Odhod iz Sevnice preko Rogaške Slatine, Ptuja (Maribora), Slovenske Bistrice, Celja, Ljubljane, Novega mesta, Metlike. Z veseljem Vas pričakujemo. Na poti se ustavimo in imamo daljši odmor v mestecu Skradin (možnost ogleda in kopanja). Prijave in informacije: Jeannette 031/597-153, mfestmedjugorje@gmail.com

Od 7. do 12. avgusta 2017, duhovne vaje v Medžugorju, namenjene vsem mladim, mladim po srcu, družinam in vsem, ki želijo še bolj živeti Marijina sporočila (za varstvo otrok poskrbljeno). Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

VABILA IN OBVESTILA

Bralce revije Mir – Odmev Medžugorja, medžugorske romarje, Marijine častilce in častilce njenega Sina Društvo Mir vabi na

4. MARIJIN DAN V ADERGASU, župnija VELESOVO na Gorenjskem.

Soboto, 10. junija 2017, bomo preživeli v medžugorskem duhu. Dan bo potekal po predvidenem programu, posebna obogatitev bo zagotovo gost iz Medžugorja.

Pot do Adergasa (koordinate: 46°16'15.67"N 14°27'53.8"E):

Peljete se po avtocesti proti Gorenjski – iz Ljubljane proti Kranju.

Varianta 1: izvoz 11 – Vodice, v Vodicah smer Brnik, peljete skozi Spodnji in Zgornji Brnik, smer Cerklje na Gorenjskem, v Cerkljah mimo cerkve in levo za smer Visoko/Adergas. V vasi Češnjevek je desno odcep za Adergas.

Varianta 2: izvoz 9 – Kranj vzhod, peljite proti Šenčurju, sredi vasi peljite za smer Trata pri Velesovem.

Vse bralce prosimo za molitveno podporo, da bi ta dan izpolnil svoj namen.

Društvo Mir Slovenija

Letošnji **MLADIFEST**, mednarodno molitveno srečanje mladih v Medžugorju, bo **od 1. do 6. avgusta**. Vsi mladi in mladi po srcu prisrčno vabljeni, da že sedaj načrtujete svoje počitnice tako, da bo čas tudi za to bogato srečanje.

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI SVETI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa sveta maša.

Naslednji shodi bodo: **2. julija 2017**, na 13. navadno nedeljo, ter **6. avgusta 2017**, na praznik Jezusove spremenitve na gori.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. januarja 2007. "Dragi otroci! Postavite Sveto pismo na vidno mesto v vaši družini in ga berite. Tako boste spoznali molitev s srcem in vaše misli bodo v Bogu. Ne pozabite, da ste minljivi, kakor cvet na polju, ki se ga vidi od daleč, a v trenutku izgine. Otročiči, pustite znamenje dobrote in ljubezni, kjerkoli hodite, in Bog vas bo blagoslovil z obiljem svojega blagoslova. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

